EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN!

Sayı: 147, 15 Haziran '96

Faşist rejimin kudurganlığı artıyor

Saldırıya karşı birleşik direniş!

Son günlerin olayları faşist rejimin kudurganlığının yeni bir düzeye çıktığını gösteriyor. 1 Mayıs'ın ardından başlatılan çok yönlü genel saldırının yeni bir aşamasıdır bu. Bu yeni aşamanın kendine özgü yanı rejimin en etkili silahını devreye sokmasıdır. Bu, dizginsiz ve iğrenç bir kampanya haline dönüştürülen şovenizm histerisidir. Genelkurmayın doğrudan yönettiği bu kampanya, medya aracılığıyla körüklenmekte, açık-gizli, resmi-sivil tüm faşist odaklarca uygulanmaktadır. Faşist rejim 1 Mayıs'tan beri sürdürdüğü genel saldırıyı, bu son hamle ile açık bir üstünlüğe bağlamak niyetindedir. Şovenizm histerisinin yarattığı uygun zeminde dizginsiz bir terörle devrimci ve ilerici güçleri etkisizleştirmeyi, hak mücadeleleri yürüten yığınları sindirmeyi ve teslim almayı amaçlamaktadır. Tüm toz-dumanın gerisinde böyle bir özel hesap vardır. Bu hesabı bozmak, saldırıyı doğru politikalarla ve militan bir direniş çizgisiyle göğüslemek günün en acil, en yakıcı görevi durumundadır.

***

24 Aralık erken genel seçimleri, sermaye için politik cephede bir görüntü ve dolayısıyla bir güç yenilenmesi girişimiydi. İşçi sınıfı ve emekçilere yönelik kapsamlı bir yeni saldırı için bir ön hazırlıktı bu. Yenilenmiş parlamentodan çıkarılacak yeni bir hükümetle taze bir cereyan yaratılacak, uygulanmak üzere bekletilen saldırı paketi bu ortamda açılacaktı. Beklenilen gerçekleşmedi; seçimler ortaya eskisinden daha kötü bir parlamento bileşimi çıkardı. Burjuva politika sahnesindeki müzmin kriz daha karmaşık bir hal aldı.

Bu karışık tablonun içinden tekelci sermayenin kesin istemi ve Genelkurmayın özel zoruyla yeni bir saldırı için en uygun hükümet modeli olarak ANAYOL bulunup çıkarıldı. Fakat kısa ömürlü bu hükümet kendi içinde başlattığı yolsuzluk ve hırsızlık dosyaları savaşıyla burjuva politika sahnesindeki kokuşmuşluğun en uç düzeyde açığa çıkmasına vesile olmaktan öteye gidemedi. Parlamentonun tümden işlevsizleşmesi, iç ve dış politika icraatının daha kaba bir biçimde MGK'nın elinde toplanması, rejimin açık bir politik zaafı olarak kendini gösterdi. Bu kuşkusuz işçi sınıfına, emekçi kitlelere ve halka yönelik çok yönlü saldırının hızını kesmedi. Fakat yine de, özellikle biriken sorunlarla kapsamı gitgide ağırlaşan yeni bir İMF paketinin toplu olarak açılmasını zora soktu. Özelleştirmeler, zamlar, tensikatlar, elbette bütün hızıyla sürdüğü halde, daha radikal tedbirler içeren yeni bir İMF paketi, bunun sorumluluğunu üstlenecek uygun bir hükümet için hala hazır bekletiliyor.

Öte yandan, seçimlerin hemen ardından devrimci ve emekçi hareketi peşpeşe bazı yeni politik çıkışlar yaptı. Yılın başında zindanlara yöneltilen saldırı kararlı bir direnişle püskürtüldü. M. Göktepe'nin öldürülmesi büyük bir anti-faşist protesto gösterisine neden oldu ve polisin gerçek yüzünün açığa çıkmasında önemli bir rol oynadı. Şubat'ta öğrenci hareketinin büyük çıkışı yaşandı. Harçlara karşı başlayan protestolar hızla militan kitlesel bir karakter kazandı ve eğitimde özelleştirmeye karşı bir

harekete dönüştü. Bu, yılların durgunluğu içindeki öğrenci hareketinde önemli bir politik sıçramaydı. Mart ayında başlayarak yeni bir çıkışı bu kez kamu çalışanları hareketi yaptı. Nisan ayı içindeki eylemlere geniş bir memur kitlesi katıldı. 14 Nisan eylemleri memur hareketinin politik karakter ve militan tutum bakımından en ileri düzeyini oluşturdu. Ve nihayet, İstanbul'daki görkemli 1 Mayıs kutlaması, kitle hareketindeki bu politik çıkışların üzerine geldi ve onların en ileri noktası oldu. Sermaye cephesi İstanbul'da yüzbini aşkın bir kitlenin katıldığı bu görkemli gösteride yalnızca kitlelerin düzene öfkesini ve mücadele kararlılığını değil, fakat aynı zamanda devrimci örgütlerin güç ve etkinliğini de yeterli açıklıkta gördü. Kitle hareketindeki gelişme ile örgütlü devrimci hareketteki güçlenmenin organik bir bütünlük oluşturduğu görüldü.

Bu tablo MGK yönetimindeki düzen cephesini harekete geçirdi.1 Mayıs'ta belli bir başarıyla gerçekleştirdikleri provokasyonla elde ettikleri atmosfer, saldırının 1 Mayıs'ın hemen ardından başlatılmasını kolaylaştırdı. Sermaye medyasının oluşturduğu zemin üzerinde devlet karşı saldırıya geçti. Zindanlar hedef tahtasına oturtuldu. Sokak eylemlerine, hak arama doğrultusundaki en meşru çıkışlara azgın bir polis terörüyle yanıt verildi. Yüzlerce insan sık sık gözaltına alındı. Bu bir tür fiili sıkıyönetimdi.

Fakat medya tarafından alçakça bir propagandayla desteklenen bu saldırılara rağmen devlet açık bir üstünlük sağlayamadı. Çıplak zorun bu kaba devreye sokuluşu devletin gücünün değil, aczinin bir göstergesiydi. Onu bu acze devrim cephesinin ve yığınların direnme kararlılığı itiyordu. Arzuladığı türden bir denetimi sağlayabilmek için çıplak zoru en kaba biçimde sergilemek zorunda kalıyordu. Bu ise rejimin gerçek kimliğini açığa çıkarıyor, onun teşhirini kolaylaştırıyordu. Cezaevlerini teslim almaya yönelik saldırının binlerce devrimci tutsağın kararlı direniş duvarına çarpması, faşist rejime işinin ne kadar güç olduğunu, çatışmanın bu en kritik cephesi üzerinden somut olarak göstermiş durumdaydı.

HADEP Kongresi'ndeki "bayrak olayı" bahane edilerek ülke çapında başlatılan şovenist kampanya bu ortamın üzerine geldi. Bu, faşist rejim için, durumu kendi lehine değiştirmek için yapılan yeni bir çıkış oldu. Sermaye şimdi en iğrenç kartını oynuyor. Bu, yığınların ulusal duygularının en ikiyüzlü biçimde ve en aşağılık hesaplarla kışkırtılıp istismar edilmesidir. Dünyanın emperyalist efendilerine uşaklık edenler, Türkiye'yi her açıdan ABD emperyalizmine peşkeş çekenler, ulusal çıkar ve değer adına ne varsa onyıllardır emperyalist ağababalarının ayaklarının altına serenler, bugün kalkıp her türlü ulusal haktan zorla yoksun bıraktıkları Kürt halkı karşısında "ulusal gurur" oyununu oynuyorlar. Daha doğrusu Türk halkını bu oyuna alet ederek sersemletmek, yarattıkları şoven toz-duman dalgası içinde toplumu arzuladıkları türden bir cendere içine sokmak istiyorlar. Şovenizm histerisinin uygun ortamında çıplak zora, teröre, cinayetlere, infazlara, işkenceye belli bir meşruluk kazandırmak istiyorlar. Bayrak olayının hemen ardından üç HADEP'liyi alçakça kurşunlamaları, EP taraftarlarının barışçıl eylemine başkentin göbeğinde en vahşi biçimde saldırmaları bunu gösteriyor. Çok özel tarzda yarattıkları bu ortamı koruyabilirlerse, pervasız saldırıları yeni boyutlara çıkararak sürdürecekler.

Ne var ki, bu oyunu sürdürmek hiç de sandıkları kadar kolay değildir. Toplumun devrimci ve ilerici güçleri bu alçakça oyunu bozmak için gerekli kararlılıkla direneceklerini şimdiden belli etmiş durumdalar. Yaratılan ortamın basıncına rağmen HADEP için dile getirilen ilerici dayanışma bunun göstergesidir. Bugün devrimci ve ilerici güçlerin önünde, faşizmin şovenist kampanyasına karşı "Yaşasın halkların kardeşliği!" şiarını yükseltmek, Kürt halkının meşru ulusal istemlerini her zamankinden daha büyük bir kararlılıkla savunmak ve Kürt halkını hedef alan sümürgeci kirli savaşa karşı her zamankinden daha etkin bir mücadele yürütmek görevleri durmaktadır. Faşist rejimin topluma egemen kılmaya çalıştığı şovenist histeriye verilecek en iyi ve en acil yanıt budur.

Faşist sermaye rejiminin hesaplarını bozmak için koşullar fazlasıyla uygundur.

Sermaye düzeni iç ve dış politikada gitgide daha çok bir batağa saplanmaktadır. İçerdeki azgın işçi-emekçi düşmanı uygulama ve politikalara, dışarda ABD-İsrail eksenine dayalı ve bölge halklarına düşman bir saldırgan politika eşlik etmektedir. Ağırlaşan iktisadi ve toplumsal sorunlara sermayenin hiçbir çözümü yoktur. Yıllardır yapılan ve halen yapılmakta olan faturayı işçi sınıfına ve emekçilere ödeterek günü kurtarmaktan ibarettir. Buna karşı oluşan toplumsal tepki ise, partiler düzeninin iflasıyla birlikte, artık gitgide daha geniş bir biçimde çıplak zor ile karşılanmaktadır. Kürt sorununda kör bir kirli savaşı sürekli tırmandırmak dışında düzenin hiçbir stratejik politikası yoktur. Kürdistan Türk devleti için çoktandır gerçek bir batağa dönüşmüştür. Bu ortamda özel provokasyonlarla tezgahlanan şovenizm histerileri rejime ancak çok kısa süreli soluklanmalar sağlar. Buna bile fırsat vermemek, sanıldığı kadar zor değildir. Bu nerdeyse tümüyle devrim cephesinin izleyeceği doğru politik tutum ve göstereceği direnme kararlılığına bağlıdır.

***

Devrimciler bu yeni saldırı dalgasını püskürtebilmek için genel bir direnme kararlılığı ortaya koymanın ötesinde, iki önemli alanda doğru bir politik tutum koymalıdırlar ortaya.

Bunlardan ilki, çatışmayı devletle devrimci güçler arasında bir hesaplaşma görüntüsünden çıkarmaktır. Bugün bu görüntüyü bizzat devlet çok özel bir tarzda öne çıkarıyor. Cezaevleri, işkence, sokak infazları, kayıplar, devrimci basın üzerindeki baskılar, devrimci örgütlere yönelik operasyonlar vb. alanlar ve sorunlar, bu görüntünün oluşmasını kolaylaştırıyor. Elbetteki sayılan tüm uygulamalarla devlet örgütlü devrimci hareketi ezmek, böylece işçi sınıfı ve emekçilere yönelik iktisadi ve sosyal saldırılar için yolu düzlemek istiyor. Bugün yeni İMF paketlerinin açılmasının, özelleştirme saldırısını hızlandırmanın ve toplum yaşamının öteki alanlarına yaymanın, SSK ve öteki sosyal güvenlik kurumlarını dağıtmanın, İller Yasası ile olağanüstü hali ülke geneline yaymanın ve böylece yığınları hak arama mücadelelerinden alıkoymanın önündeki en büyük engel örgütlü devrimci hareket ve onun direnci sayesinde korunan mevzilerdir. Diktatörlük bu güç ve mevzilere saldırarak işçi ve emekçilere yönelik genel saldırı için yol açmak istiyor. Fakat terörü öncü güçler üzerinde yoğunlaştırdığı ölçüde, bu sayede yığınların geniş kesimlerini de, bu çatışma onların dışındaymış yanılgısına belli bir kolaylıkla itebiliyor.

Bu oyunu bozmanın yolu, yığınların sorunlarını ve istemlerini eksen alan bir politik çalışma ve mücadeleden kopmamaktır. Daha çok öncü kesimler üzerinde yoğunlaşan faşist devlet terörüne karşı mücadele ile geniş işçi-emekçi yığınlarına yönelen iktisadi ve sosyal saldırılara karşı mücadeleyi birleştirmek, ikisi arasındaki kopmaz bağın yığınlar tarafından anlaşılmasını kolaylaştırmaktır. Faşist teröre ve kirli savaşa karşı teşhir ve ajitasyonu, aynı güçle, özelleştirme saldırısına, tensikatlara, zamlara, sosyal haklara yönelik yeni saldırı hazırlıklarına, yığınların hak arama mücadelesinin önüne konulan yeni yasal engellere karşı teşhir ve ajitasyonla birleştirmektir.

İkinci önemli sorun ise, devrimci kuvvetlerin güç ve eylem birliğini vakit geçirmeksizin gerçekleştirmektir. Devletin bunca azgın baskı ve terörüne rağmen, güç ve olanaklarını gerekli her durum ve zeminde birleştirmeyi hala da başaramamak, bugün devrimci hareketin temel bir zaafı olmayı sürdürüyor. Faşizmin ve sermayeni saldırılarına karşı direnmekten, bu saldırıları püskürtmekten söz edip de bunu kolaylaştırmanın temel bir koşulu olarak devrimci bir direniş ekseni yaratma görevini savsaklamanın anlaşılır hiçbir yanı yoktur.

Faşist rejimin son çıkışı bu tür bir birliği en acil bir ihtiyaç, gereklerinden kimsenin kaçamayacağı bir zorunluluk haline getirmiştir. Devrimci parti ve örgütler bunun gerçekleşmesi için gerekli sorumluluğu bir an önce göstermek zorundadırlar. Yığınlara ve toplumun ilerici kesimlerine direnme çağrısı yapmanın ve kendi çapında buna katkıda bulunmanın yeterli olmadığını, direnişi etkin bir biçimde geliştirebilmenin temel koşullarından birinin de güven ve cesaret veren bir devrimci direniş ekseni oluşturmaktan geçtiğini artık görmek zorundadırlar.

EKİM

Sınıf hareketinin gelişme seyri ve dinamikleri

İşçi sınıfı hareketi halen politik bir karakter ortaya koymanın ve düzen kurumlarıyla çatışan militan bir nitelik kazanmanın uzağındadır. Politik olarak ileri istemlerle ortaya çıkamaması bir yana. Kendi sınırlı ekonomik talepleri için bile az-çok militan bir tutum almasının bir zorunluluk olduğu bir dönemde bundan ısrarla uzak durmaktadır. Bu, bugün hala da sınıf hareketinin en temel zaaflarından biridir. Elbette politikleşme düzeyi ve sınıf bilinci ile militanlaşma arasında kopmaz bir bağ vardır. Bu ikisi karşılıklı olarak birbirini besler. Politik her tutum militanlaşmaya hız verirken, militan çatışma pratikleri de genelde bilinçte bir sıçramanın zeminidirler.

Politikleşme/militanlaşmada zorlanma, bu evreye çıkmakta çekilen sancı, genel bir olgunun ifadesidir. Ve dipten dibe hareketi bu evreye sıçratacak dinamikler, yer yer bozulma öğeleri gösterse de, esasta birikmekte ve şekillenmektedir. 15 Ekim Ankara mitingine gelişte ve alana girişte, Zonguldak ve İstanbul proletaryasının belli sektörlerinin sergiledikleri militan tutum, alttan alta işleyen süreçlerin dışavurumu olarak anlamlıdır.

Bugün sınıf hareketinin kendisini ifade edişinin temel biçimlerinden biri, sendikasız işyerlerinde (daha çok da tekstil işkolunda) girişilen sendikalaşma çalışmaları, bunların karşılaştığı saldırılara karşı girişilen direnişlerdir. Bunlara yer yer ortaya çıkan mahalli grev ve diğer direnişleri de eklemek gerekiyor. Bu hareketlenmelere ise genelde barışçıl eylem biçimlerinin hakim olduğu görülmektedir. Yer yer işgal gibi görece ileri eylem biçimlerinin gündeme geldiği durumlarda ise, düzenin kolluk güçlerinin havuç-sopa politikası sonucu, genellikle çatışma göze alınmadan yenilgi kabul edilmektedir. Bu durum ORÜS'ten Çukurova Elektrik'e, Çukobirlik'ten Sertek'e böyledir.

Elbette bu durum sınıf hareketinin geçici bir evresidir ve zaman içinde aşılacaktır. İşçi sınıfının geçmişten bugüne devrimci bir sınıf önderliğinden, geleneğinden, bunun düşünüş ve davranış biçimlerinden mahrum oluşu, hep reformist, yer yer de açık tasfiyeci akımların cenderesinde sıkışıp kalmışlığı, bugün sürmekte olan bu zaafın en temel nedenlerinden biridir. Bu olgu, 12 Eylül'de alman kolay yenilgi ve bunun yarattığı güvensizlik ve sorunlarla daha da ağırlaşmıştır. '89'dan beri dünyadan esen gerici rüzgar ve dizginsiz ideolojik bombardıman ise, içerdeki yenilgiyi ve sonuçlarını pekiştirip katlayan bir başka temel etken olmuştur. Sınıf hareketinin '87-91 dönemini kapsayan hareketliliğinin ve bunun ortaya çıkardığı öncü kuşağın kucaklanamaması, yukarıdaki toplam tablonun değiştirilmesinin önemli bir imkanının boşa çıkması demekti. Sınıf hareketinin '91 sonrası yaşadığı kırılma ve aldığı seyir bu durumun ifadesidir.

***

Sınıf hareketinin geçmişten getirdiği soruların yanısıra, yeni dönemin ağırlaştırdığı zorluklar da vardır. Kürt ulusal özgürlük mücadelesinin sınıf haraketinde hak ettiği desteği alamamasının tersten bir sonucu olarak, düzen, işçi-emekçi yığınların geri kesimlerini şovenizm zehiriyle etkisi altına alma imkanı buldu. Ekonominin tıkandığı ve kriz öğelerinin biriktiği bir konjonktürde, bu olgu kendisini daha açık hissettirir hale geldi. MHP ve RP'nin tuttukları oy tabanı, DYP, ANAP gibi işçi-emekçi düşmanı yüzleri olanca rezilliği ile açığa çıkmış partilerin hala da emekçilerden oy alabilmeleri, şovenist zehirin yarattığı tahribatla dolaysızca ilgilidir. Bu sınıf hareketi içerisinde de hissedilir bir olgu haline gelmiştir. Burada belirtmek gerekir ki, yarattığı sonuçların giderilmesi ancak ve ancak ciddi bir siyasal sınıf çalışmasıyla ve fabrika zemininde mümkün olan bu tehlikeli gelişme karşısında, halkçı devrimci akımlar umursamaz bir tavır sergileyebilmektedirler.

Bugün işçi sınıfı hareketini üç temel

kategoride toplamak mümkündür. Ağırlığı tekstil işkolunda oluşsa da, onunla sınırlı olmayan ve farklı işkollarında gelişen sendikalaşmak ve sermayenin buna yönelen saldırılarını göğüslemek için girişilen direnişlerdir. İkincisi özel sektörün sendikalı olan büyük ölçekli önemli fabrikalarında yaşanan hareketliliklerdir. Üçüncüsü ise KİT işçilerini kapsayan hareketliliklerdir. Bu üç temel kategoriyi, bunların birbirlerini kesen ortak yanlarına rağmen, bugün politik/militan bir kanala akmakta taşıdıkları imkan ve zorluklarda ayrıştıkları özellikler üzerinden açmak gerekiyor.

Ağırlıklı olarak genç işçilerin bulunduğu sendikasız fabrikalardaki hareketlilik, değişik zorluk ve kolaylıkları içinde barındırmaktadır. Tekstil işkolunun burada özel bir ağırlığı vardır. Her yıl Şubat, Mart, Nisan ile Ağustos, Eylül, Ekim dönemlerinde kendini yoğun bir biçimde hissettiren bir hareketlilik yaşanıyor bu kategoride. Sendikasız oldukları için enflasyon karşısında hızla eriyen ücretlere yapılan zamlar, Ocak ile Temmuz ayının sonunda gündeme geliyor. Yoğun sömürü ve binbir sorunla bunalan ve bunları kafasında alacağı uygun bir zam umuduyla geçiştiren işçiler, bu dönemlerde yaşadıkları hayal kırıklığı ve öfkeyle bir arayışa giriyorlar. Bu duruma genelde, zam oranlarında işçiler arasında bölmek amacıyla yapılan ayrım da ters teperek ekleniyor. Tepki dağınık ve bireysel çıkışlarla sınırlı kalmazsa, kendisini sendikalaşma çabasında somutluyor. Patronun durumu öğrenmesiyle de şu veya bu kapsamda bir kıyım yaşanıyor. Hareket bu aşamada bir yol ayrımına gelip dayanmış oluyor. Ya saldırı üretimi durdurup yeri geldiğinde polis-jandarma vb. ile çatışıp püskürtülecektir. Ya da yasal prosedürlerle, sendika bürokratlarının oyalamalariyla, kendi korku ve tereddütlerinin felç edici sonuçlarıyla dağılıp gidecektir. İşçilerin ezici ağırlığının genç oluşu, taşıdıkları dinamizm ve geçmişten gelen olumsuzluklardan etkilenmemişlikleriyle önemli bir avantajı ouşturuyor. Fakat aynı neden tersinden, henüz bu genç insanların işçileşme, işçi gibi düşünüp yaşama süreçlerinin başında olduklarını da anlatıyor. Yoğun işe girip çıkmalar nedeniyle, işçileri birbirlerine bağlayan, ortak davranmaya zorlayan zemin de zayıflıyor. Bunlara rağmen ileri adımlar atılıp, üretim durdurulup, işgale girişilebiliyor. Fakat iş kolluk kuvvetleriyle çatışmaya gelip dayandığında şovenizmin, düzen ideolojisinin etkisindeki geri kesimler hızla geri çekiliyor. Bu ise, ileri, çatışmaya yatkın kesimleri yalnızlaştırıyor. Yalnızlaşma ve önden öngörülemediği oranda bunun yarattığı ruh hali, direnişin sonunu getiriyor.

Bu alanda imkan ve üstünlüklere yaslanıp zorlukları aşmak, sistemli ve etkin bir çabayı, planlı bir faaliyeti gerektiriyor. Direnişlere içerden müdahale, geri işçilerdeki önyargıları kırmak, reformizmin etkisine ve sendika bürokratlarına rağmen onları ileri çekebilmek için kritik önem taşıyor. İşyerinin somut sorunları üzerinden önden yürütülen uzun soluklu bir çalışma, düzen ideolojisinin temel biçimlerine karşı geniş propaganda broşürleriyle (güncel yazılı-sözlü propaganda ve ajitasyonun yanısıra) birleştirilmek zorundadır. Diğer taraftan fabrika çalışmasından alacağımız mesafe üzerinden belli sendikal mevzilerin sınıf devrimciliğinin hizmetine sunulması, gelişecek hareketliliğin ciddi biçimde önünü açacaktır. Bu durum sendikalar ve geri ideolojilerin etkisi altındaki işçi kitlelerinin ileri kesimlerle birlikte davranmasının önünü açacaktır. Kazanılan mevzi zaferler sınıfın devrimci enerjisini hızla açığa çıkaracaktır.

Bu alanda şu an yoldaşlarımızın elinde *Tekstil İşçileri Bülteni* gibi temel bir araç bulunmaktadır. Bunu amaca uygun düzenlemek vu kullanmak, yoldaşlarımızın yaratıcı ve enerjik çabalarıyla birleştiği takdirde, önümüzdeki Ağustos, Eylül, Ekim hareketliliği dönemine az-çok ciddi bir hazırlıkla girmek mümkündür. Bu alandaki adına layık çaba, bizi hızla sınıf tabanına oturtacak kanallardan birinin açılması anlamına gelecektir.

Gazi Direnişinin ve son 1 Mayıs'ın giderek daha açık hale getirdiği gelişmeler, işçi-emekçi gençliğin ileri kesimlerindeki arayışı ve radikalleşmeyi kuşkuya yer bırakmayacak biçimde gösteriyor. Bu gelişmenin sınıf hareketinin bu cephesinde kendini ifade etmeyeceği düşünülemez. Yeter ki bütün imkanlara yaslanıp zorluk ve sorunları görelim, üzerine gidelim.

İkinci kesimi büyük ölçekli sendikalı özel sektör fabrikaları oluşturuyor. Bu fabrikaların en temel özelliği, '87-91 hareketinde oluşmuş

bulunan öncü işçi kuşağının '91 sonrasında biçilmiş olmasıdır. Yer yer bazı işyerleri bunun istisnasını oluştursa da, bu genel ve bunlara damgasını vuran bir niteliktir. Buralarda bazı grevler dışında son dönemde ciddi bir hareketlilik de yaşanmıyor. Demek oluyor ki, yeni bir öncü kuşak da henüz ortada yoktur. Taşeronlaştırma, geçici işçicilik gibi araçlarla işçiler arasında hem ciddi bir bölünme yaratılmış, hem de sendika istenildiği anda sökülüp atılabilir bir hale getirilmiştir. Bu durum sendikacıları iyiden iyiye patronun işbirlikçisi konumuna sürüklemektedir. Bölünmenin (taşeronlaştırma, geçici işçilik) bu kapsamda olmadığı fabrikalarda ise, işten atılma korkusu temel bir kaygı halini almıştır. Bu fabrikalardaki sessizliğe rağmen, işçilerin önemli kısmı yıllardır beraber çalışmakta, sınıf olma duygusunu, ortak davranma bağlayıcılığını fazlasıyla taşımaktadırlar. Dahası '91'den bu yana biriken sorunlar, düşen ücret düzeyleri, burjuvazinin yeni saldırı dalgasıyla beraber yeni bir hareketlilik dönemini koşullamaktadır. Bu alanlara yönelik faaliyetimizde somut kazanımları, ilk kategoriden biraz farklı olarak daha orta ve uzun vadede elde edebiliriz. Öncelikli olan, bu alanlarda politik bir etki alanı yaratabilmektir. Seçilmiş fabrikalara yönelik olarak, içerden, somut ve genel kapsamlı bir uzun soluklu çaba, muhakkak sonuçlarını üretecektir.

KİT işçilerine gelince, bunlar '87-91 öncü işçi kuşağını kaybetmemiş olmaları nedeniyle özel sektöre göre ciddi bir avantaj taşımaktadırlar. 15 Ekim Ankara mitinginde yaşananlar bu durumun ifadesidir. Düzen buraları erken emeklilik vb. ile tasfiye etmeye çalışmakta, özelleştirmeyi ciddi bir ideolojik kuşatmayla ve bölüp parçalayarak temkinli bir tarzda yürütmektedir. Sendika bürokrasisi bu alanda bütün teşhir olmuşluğuna rağmen, hala da en ciddi tehlike ve barikattır. Şovenizmin sözünü ettiğimiz paralize edici etkisi bu alanda, özel sektörün büyük fabrikaları da dahil, çok daha sınırlıdır. Yılların işçileri yapay ayrımları kenara itip ortak davranabilmektedirler.

Sonuç olarak, sınıf hareketinin değişik sektörlerinde patlama dinamikleri farklı hız ve biçimlerde de olsa birikmektedir. Perspektiflerimize hayat olanağı verecek bir yoğunlaşma, hata ve eksikliklerimizden öğrenip ustalaşma, geleceği kazanmamızı sağlayacaktır.

1848 Haziran ayaklanması

(Başlangıç s.23'te)

toplumunun orta tabakaları için, küçük-burjuvazi ve köylülük için gittikçe proletaryaya daha çok yaklaşmak zorunluydu. Nasıl daha önce yoksulluklarının nedenini proletaryanının atılımında görmekten başka bir şey yapamıyorlardıysa, şimdi de yoksulluklarının nedenini gene proletaryanın yenilgisinde buluyorlardı.

Haziran ayaklanması, bütün Kıta üzerinde burjuvazinin güvenliğini artırdığı ve onu açıkça halka karşı feodal krallıkla birleştirdiği zaman, bu birleşmenin ilk kurbanı kim oldu? Kıta burjuvazisinin kendisi. Haziran bozgunu, onu, egemenliğini pekiştirmekten ve burjuva devriminin en alt aşamasında, yarı-hoşnut, yarı-kırgın halka mola verdirmekten alıkoydu.

Son olarak, Haziran bozgunu, Avrupa'nın zorba güçlülerine, Fransa'nın içeride içsavaşı yürütebilmek için dışarıda her ne pahasına olursa olsun barışı sürdürmek zorunda olduğu gizini açıkladı. Böylece, ulusal bağımsızlıkları uğruna savaşıma başlamış olan halklar, Rusya'nın, Avusturya'nın, Prusya'nın üstünlüğüne teslim edildiler, ama aynı zamanda, yazgıları proletarya devriminin yazgısına bağlanmış olan ulusal devrimler, büyük toplumsal altüst oluş karşısındaki, görünüşteki özerkliklerinden ve bağımsızlıklarından yoksun kaldılar. İşçi köle kaldığı sürece, ne Macar, ne Polonyalı, ne İtalyan özgür olamayacaktır!

Ensonu, Kutsal-İttifakın zaferleri, Avrupa'nın öyle bir biçim almasına yol açtı ki, Fransa'da her yeni proletarya ayaklanması, hemen, bir **dünya savaşının** başlama işareti olacaktır. Yeni Fransız devrimi, derhal ulusal alandan ayrılmak, ve 19. yüzyılın toplumsal devriminin üstün gelebileceği tek alanı, **Avrupa alanını ele geçirmek**, zorunda olacaktır. Şu halde, Fransa'nın Avrupa devriminde **inisiyatifi** ele almasına olanak verecek koşullar ancak Haziran yenilgisi ile yaratılmış oldular. Ve ancak **Haziran isyancılarının** kanlarına bulandıktan sonradır ki, üçrenkli bayrak, Avrupa devriminin bayrağı, **kızıl bayrak** olabilmiştir.

Ve biz bağırıyoruz:

Devrim öldü! Yaşasın devrim!

Fransa'da Sınıf Savaşımları
Sol Yayınları, 3. baskı, s.63-69

Örgütlü devrimcilik sorumluluğu

Devrim ve düzen çatışması çeşitli görüngüler altında sertleşerek sürüyor. Faşist sermaye iktidarı genelde toplumsal muhalefeti, daha özel planda da devrimci örgütleri sindirmek, etkisizleştirmek ve tasfiye etmek için saldırılarını yoğunlaştırıyor. Yeni terör hükümeti, devrimci saflarda beklendiği üzere bir savaş hükümeti olarak kuruldu. İcraatları da bu temelde başladı. Hükümet kurulduktan bu yana kitle eylemlerine dönük saldırılar sertleştirildi. Kayıplar, yerinde infazlar arttı. Provokasyonlar yaygınlaştı. Sokak terörü, işkenceler, yaygın tutuklamalar, devrimci tutsaklara dönük her türlü insanlık dışı uygulama ve baskılar had safhaya ulaştı. Amaç bellidir. Mayalanıp gelişmekte olan devrimci gelişmenin hızını kesmek, öncü güçleri etkisizleştirip dağıtmak, böylece devrimci safları bir güçsüzlük ruh hali içine iterek demoralize etmektir.

***

Sermaye düzeni çözümsüz kaldığı sorunlar karşısında debeleniyor. Egemen sınıf kilikleri arasında çıkar çatışmalarına dayalı it dalaşı tüm iğrençliği ile dışa vuruyor. Kapitalist düzenin kokuşmuşluğu ve düzen partilerinin çürümüşlüğü toplum tarafından daha çıplak bir biçimde görülüyor. Burjuva parlametonun ve düzen partilerinin yığınlar nezdindeki prestiji zayıflayıp eriyor. İşçi sınıfı ve emekçi katmanlar, aydınlar, öğrenciler, emekliler,vb. çok değişik kesimlerde hoşnutsuzluk ve öfke artıyor. Kitleler gitgide düzenden ve partilerinden umudunu kesiyor. Sabancı'dan Baydur'a, Demirel'den Ecevit'e kadar sermayenin tüm yetkili ağızları, artan sosyal patlama tehlikesine işaret ediyorlar. Düzen cephesi sözü edilen sosyal patlama tehlikesinin devrimci bir kanalda kendisini ifade ederek ortaya çıkması ihtimalini gözeterek davranıyor. Kitleleri terörize ederek yıldırmaya, sindirmeye ve hareketsizliğe mahkum etmeye çalışıyor. Devrimci odaklara yöneltilen yoğun saldırılarla örgütsel yapıları dağıtmayı, böylece gelişecek eylemliliği öncüsüz yakalamayı amaçlıyorlar.

Son 1 Mayıs gösterileri, özellikle İstanbul'da bazı dengelerin değişmeye başladığına dair açık veriler çıkardı ortaya. Aslında düzen cephesi ideolojik propagandasında hep "bir avuç terörist" demagojisini kullanmakla birlikte, 1 Mayıs'ta çıplak bir olgu olarak ortaya çıkan devrimci gelişmenin farkındaydı. Sözünü ettiğimiz olgu, devrimci örgütlerdeki nispi gelişme, kitleselleşme ve militanlaşmadır. Kendi içindeki yetersizlikleri ne olursa olsun, gelişmenin düzeyi düzeni fazlasıyla ürkütüyor. Nitekim 1 Mayıs'ın ardından bu itiraf da edildi. Sermayenin satılık kalemleri "bir avuç terörist" demagojisini bir yana bıraktılar ve yeni bir durum değerlendirmesi yapılması gerektiğine ilişkin olarak efendilerine akıl verdiler.

Sermaye rejimi bir süredir yeni bazı önlemler almaktaydı. Yeni vali ve emniyet müdürlerinin atamaları bu önlemler çerçevesinde yapıldı. Örneğin İstanbul Emniyet Müdürü Orhan Taşanlar gibi teşhir olmuş birinin yerine, işinde daha deneyimli ve uzman olan profesyonel işkenceci katil Kemal Yazıcıoğlu getirildi. Bu, devrimci kitle mücadelesinin odağı bir kent olan İstanbul'a ilişkin önden alınan önlemlerden yalnızca biridir.

1 Mayıs'ın açığa çıkardığı gerçekler yalnızca devrimci örgütlerdeki gelişmeyle de sınırlı değildir. Bir o kadar önemli bir diğer olgu da, sendika bürokrasisinin işçi sınıfı üzerindeki denetimi ve hakimiyetinde yaşanan erozyonun boyutlarıdır. Düzen işçi hareketini sendika bürokrasisi kanalıyla denetim altında tutma ve eylemini saptırma imkanlarını tümüyle olmasa bile önemli oranda kaybetmiştir. İşçi hareketi saflarındaki bu gelişme henüz kendini açık bir siyasal eğilim olarak göstermemektedir. Fakat sınıf kitlelerinde düzenden kopuşun hızlanacağı ve arayışların yaygınlaşacağı da yeterince açıktır. Oysa düzenin bu cepheyi de kapsayan geniş bir saldırı planı vardır. Esas saldırı henüz fiili olarak başlamadı. Özellikle mezarda emeklilik ve SSK'nın özelleştirilmesi karşısında işçi tabanında gelişen hoşnutsuzluk, iktidar sahiplerini tedirgin eden bir başka sorun durumundadır. İşçi hareketindeki hoşnutsuzluğun bir kopuşa dönüşme ve devrimci gelişmeyi hızlandırma ihtimali, düzeni en çok tedirgin eden ve dolayısıyla giderek daha çok saldırganlaşmasına yolaçan temel etkendir.

İşçi hareketinde sözünü ettiğimiz gelişmenin devrimci kanallara akmasını engellemek düzen cephesinin bugünkü en temel kaygısıdır.

***

Devrimci örgütlere dönük çökertme ve tasfiyeyi amaçlayan saldırılar bir dönemdir özel bir tarzda sürdürülüyor. 1 Mayıs'ı önceleyen dönemde ve 1 Mayıs sonrasında bu saldırılar ayrıca hızlandırıldı. Örgütümüz de bu genel saldırının ana hedeflerinden biri oldu.

Sistematik polis saldırıları, genel planda devrimci odakları etkisizleştirerek devrimci gelişmenin önünü kesme amacına dayanıyor. Bununla birlikte, örgütümüze dönük saldırıların artması çok daha özel nedenlere dayanmaktadır. Bu, hareketimizin tutmaya çalıştığı özel konumla doğrudan bağlantılıdır. Sınıfın öncü devrimci partisini inşa etme acil göreviyle de bağlantılı olarak, sınıf içinde ısrarlı bir faaliyet yürüten neredeyse tek devrimci örgüt durumundayız. Düzenin en çok korktuğu gelişmelerin başında ise sınıf hareketinin siyasal mücadele alanına çıkma riski gelmektedir. Tahammülsüzlük hareketimizin bu gelişmeye yaptığı ve yapacağı katkıya karşıdır. Bunu bugün bizzat işkenceci polis şefleri de itiraf etmektedir. İşkenceye aldıkları militanlarımıza "sizin parti olmanıza müsaade etmeyeceğiz", "anarşiyi işçilere bulaştıramayacaksınız" demeleri de bunun ifadesidir.

Düşman bilinçli ve deneyimlidir. Sınıf devrimcileri, siyasal yaşamın zayıflıkları kaldıramayacağını bir an bile akıldan çıkaramamalıdırlar. Çukobirlik direnişine müdahalemizin, eylemi geliştirme ve önderlik etme çabamızın hemen ardından örgütümüze yönelik özel bir saldırı başlatıldığı bir gerçektir.

Öte yandan, düşman saldırısının önden birikmiş kusurlarımız üzerinden geliştiği de yeterince açıktır. Sorunun bu özgül yanı kuşkusuz ki ayrıca değerlendirilecektir. Fakat dikkat çekmeye çalıştığımız esas sorun, örgütsel yaşamdaki her zayıflığın düşman için bir avantaja, bizim için ise bir faturaya dönüşeceği gerçeğidir. O halde devrimci bir örgütlülüğün sürekliliği, devrimci mücadelenin sürekliliğinden, siyasal sınıf hareketi yaratma sorumluluklarımızdan bağımsız olarak ele alınamaz. Bu, temelde doğru bir ideolojik-siyasal kavrayış sorunudur. Devrimci yüreğiyle olduğu kadar, hatta daha da fazla, beyniyle savaşır. Bilinç ve bilgi, deneyim ve birikimden beslenmeyen, onunla birleşmeyen bir yüreklilik, çoğu kere bir atımlık baruttan ibaret kalır. Bu bir atımlık barutun arkası şaşırtıcı bir çözülüş ve çöküştür. Bilinçle yaşanan, buna dayanan kurallı devrimci yaşam, devrimci mücadelenin ön koşullarından biridir.

Devrimci saflarda olduğu gibi hareketimizin saflarında da en ciddi yetersizliklerden biri, düşmanı somut olarak algılayamamaktır. Düşman en somut ve dolaysız olarak politik süreçlerde, mücadele alanlarında tanınır. Fakat bu, bunun ancak yaşanılarak öğrenileceği anlamına gelmez. Sorunun bir de ideolojik kavrayış ve bu temelde toplumu, sınıfları tanımak, devrimci mücadelenin deneyimlerinden, tarihten öğrenmek yanı vardır. Garip fakat gerçek bir olgu olarak belirtmek gerekir ki, saflarımızı da kapsayacak bir tarzda, devrimci güçler sorumluluklarının bu yanını yeterince gözetmiyorlar. Yeterince öğrenip gereğince uygulama iradesi gösteremiyorlar. Böyle olunca, da yazılıp söylenenin pratik yaşamdaki gerçek karşılığı da yeterince gözetilmiyor.

***

Burjuvazi yüzyılların yönetim deneyimine sahiptir. İktisadi gücü elinde bulundurduğu gibi, ideolojik, politik, kültürel vb. olarak da örgütlü egemen bir sınıftır. Bu sayede topluma hükmetmekte, her bir süreç, sorun ve gelişmeyi sınıfsal çıkarlarını gözeterek titizlikle izlemektedir. Politikalarını bu temelde oluşturmaktadır.

Burjuva devlet, profesyonellerin yönettiği bir aygıttır. Sermaye devleti, iktisadi gücünün bir bölümünü siyasal iktidarı elinde tutmak ve sağlamlaştırmak için finansman kaynağı olarak kullanır. Bilgi-işlem, istihbarat, saldırı, suikast, sabotaj, provokasyon, değerlendirme ve politikaları saptama vb. bir dizi profesyonel birime sahiptir. Parayla satın aldığı, eğitip yetkinleştirdiği binlerce elemanı, her adımda ve her bakımdan tahkim ettiği onlarca büroyu hizmetinde çalıştırmaktadır. Siyasal süreçlerin karakterine bağlı olarak bu birimler ayrıca geliştirilip tahkim edilir. Tıpkı devletin 1980'lerden günümüze dek giderek bir özel savaş aygıtına dönüştürülmesi gibi.

Bu nedenlerle, devrimci örgütler ve kadrolar mücadelelerinde bu gerçeği hep gözetmek durumundadır. Düşmanın açmazlarını ve zayıflıklarını, düzenlerinin çürümüşlüğünü görmek, stratejik ve tarihsel planda onu küçümsemek başka bir şeydir. Fakat politikada ve günlük yaşamda düşmanın örgütlü gücünü, özellikle profesyonal siyasal aygıtlarının varlığını hafife almak bir başka şeydir. Bu ikincisi aslında kendini, iddiasını ciddiye almamaktır. Uğruna savaştığı işçi sınıfı ve emekçilerin

davasını küçümsemektir. Ya da sınıf mücadeleleri gerçeğinin bilincinden uzak olmaktır.

***

Düne göre daha zorlu bir döneme girmiş bulunuyoruz. Sınıf hareketini devrimcileştirmek, politika sahnesine çekmek biz komünistlerin tarihsel sorumluluğudur. Sorumluluğumuz yalnızca örgütümüze, yoldaşlarımıza karşı değil, esasında devrimci sınıf hareketine, parti ve sosyalizm davasına karşıdır.

Yaşamın devrimci düzenlenişi, kurallı devrimci yaşamın mutlak biçimde uygulandığı bir örgütsel varoluş, sorumluluklarımızın üstesinden gelmenin ön koşuludur. Kuralların ihlal edilmesine, örgüt müdahalesi ve direktiflerine uygun davranılmamasına karşı hiçbir esneklik gösterilemez. Böylesi eğilimleri gösterenler ya devrimci eleştiriyle disipline getirilmek ya da saflarımızın dışına itilmek durumundadır.

Hiçbir gevşek ve sorumsuz tutum, kuraldışı davranış tesadüf sayılmamalı, iyiniyetli yoruma tabi tutulmamalıdır. Kuralları tam işletmeli, titizliği en azami düzeyde göstermeli, görevlere büyük bir hırsla sarılmalıyız.

Mücadelede bilinç, davada tutku, devrimci yaşamda tutarlılık! Sınıf devrimcilerinin parolası bugün budur.

İlkeli ve kurallı bir örgüt yaşamı

Sınıf mücadeleleri tarihi yeterli açıklıkta göstermektedir ki, devrimci süreç geliştikçe, karşı-devrim saldırılarını özellikle devrimci öncü üzerinde yoğunlaştırır. Bundan dolayıdır ki, komünist bir örgüt/parti, devrimci siyasal faaliyetini sağlam ilkeler ve kurallar üzerinde yükseltmek zorundadır. Bunu başarabilmek için de, işçi sınıfı içinde örgütlülüğünü geliştirebilmeli, militan siyasal faaliyetini ısrarlı ve sürekli kılabilmelidir.

Marksist-leninist hareketin kadroları sınıfı devrimcileştirme çabası içinde, sınıfın olumlu tüm özelliklerini alarak, gerçek birer sınıf devrimcisi haline gelirler. Sınıf yönelimi ve sınıf pratiği, devrimci kadronun şekillenmesinin olmazsa olmaz koşuludur. Sınıftan öğrenmeyen, onun özelliklerini alıp proleterleşemeyen bir kadronun kurallı faaliyeti ise teknik düzeyde kalır; bir siyasal kavrayış olarak gelişmez ve uygun zemin bulduğunda ise kolayca terk edilir. Bu nesnel olarak böyle yaşanır. Kadronun niyeti bu değildir. O mücadelesinde samimidir. Fakat ilkeli bir örgüt yaşamının gerekleri konusunda bütünlüklü bir kavrayışa sahip olmadığından dolayı kolayından hatalara düşebilmektedir. İlke ve kuralların gerçek yaşamda karşılığım bulabilmesi büyük oranda kadronun kavrayış düzeyiyle ilgili bir sorundur. Diğer yandan ise onun iktidar mücadelesini, örgütünü ve yoldaşlarını ne kadar ciddiye aldığıyla ilgili bir sorundur. Düşman karşısında gözüpek olmak bilinçli bir siyasal uyanıklıkla tamamlanmıyorsa, düşman saldırılarına kolayca kapı aralanır. Düşman saldırılarına açık alanlarla ilkesiz temaslara girmek yiğitlik değil, yalnızca ciddiyetsizlik ve sorumsuzluktur. İlkesizlik düzeyine varan bu tutumların gerisinde ciddi kavrayış zayıflığı yatar.

Dışa karşı göstermemiz gereken titizlik ve uyanıklığı, örgüt içi ilişkilerde de sağlamayı başarabilmeliyiz. Yaşanmış pratikler yeterince öğreticidir. Deneyimlerden öğrenmek, ilkeli ve kurallı bir yaşamı her alanda tesis etmek gibi bir sorumluluğumuz vardır. Devrimci bir "aile" oluşumuz, bazı yoldaşlar arasındaki ilişkilerde çevre mantığını yeşertebiliyor. İlişkilerin devrimci ortamını liberalleştirip örgüt içi deşifrasyonlara yol açabiliyor. Böyle ortamlarda, bilinmemesi gereken bilgiler bir başka yoldaşa aktarılabiliyor. Üstelik bu çok doğal bir şeymiş gibi yapılıyor. Bu tarza kesin bir biçimde son verilmeli, yoldaşlar arasındaki ilişkiler tamamıyla politik ve devrimci düzeyde tutulmalıdır. Örgüt içi illegalitede bu zayıflama, örgütü yozlaşma tehlikesiyle karşı karşıya bırakacak, gelişmesini engelleyebilecektir. İlkeli ve disiplinli bir örgüt yaşamı yoldaşlar arası güveni pekiştirecek ve gereksiz deşifrasyonları da önleyecektir. Bu asla yoldaşlara güvensizlik sorunu değildir. Bizler, yoldaşlarına güveni sonsuz, fakat ilkelerde taviz vermeyen militanlar olmak durumundayız

Parti aşamasına sıçramanın sancılarını yaşadığımız şu içinde bulunduğumuz süreçte, ilke ve kuralları uygulamada en küçük bir gevşekliğin ağır sonuçlar doğurabileceğini görmeliyiz. Bu bilinçle hareket etmeli, herhangi bir birey olarak değil, sınıfın iktidarı için örgütlü siyasal faaliyet yürüten komünist devrimci partinin kadroları olarak hareket etmeyi başarmalıyız.

F. SERTAÇ

Gezi deneyimlerimiz

İlk gezimizi 20 kişilik bir katılımla gerçekleştirdik. Bir yoldaşımız ile Atılım okuru bir işçi tarafından örgütlenen geziye iki tekstil fabrikasında çalışan işçiler katıldılar. İşçilerin çoğu Alevi ve Kürt kökenli idi. Gezinin amacı, sendikal çalışma konusunda tartışmak ve bu doğrultuda adımlar atmaktı.

Tartışmayı 1 Mayıs değerlendirmesi ile açtık. Toplantıyı yönetecek bir başkanın seçilmemiş olması nedeniyle, söz kesmeler, gereğinden uzun konuşmalar türünden bazı olumsuzluklar yaşandı ve gergin bir ortam doğdu. Özellikle Atılım okuru işçi arkadaşın uzun ve sıkıcı konuşması, işçi arkadaşların dikkatlerinin dağılmasına yolaçtı.

Bir işçi arkadaşın, "1 Mayıs nedir, neden alanlardayız, neden 1 Mayıs işçi bayramı?" şeklindeki sorularını yanıtlayarak tartışmayı sürdürdük. İşçi sınıfının, öğrenci gençliğin, kamu emekçilerinin alanlara çıkarak mücadele ettiğini, 1 Mayıs'ın artık coşkulu ve kitlesel bir katılımla kutlanabildiğini, sermaye devletinin bu mücadelenin önünü kesmek için provokasyonlara başvurarak kitleler üzerine ateş açtığını anlattık. Bir işçi arkadaş, medyada izlediği cam kırma, vb. olayları devrimcilerin nasıl değerlendirdiğini sordu. Bu olaylara medyanın gözüyle yaklaşılamayacağını, devletin öncelikle katlettiği 3 devrimcinin hesabını vermesi gerektiğini, devletin kolluk güçlerinin kitleleri kışkırttığı için bir takım olumsuzlukların yaşandığını anlattık.

Tüm çabamıza karşın, toplantının başında kısır tartışmalara ve gerginliğe yol açan olumsuz havayı tümüyle kırmayı başaramadık. Bu havayı dağıtmak için toplantıya ara verdik.

İkinci oturma bir başkan seçerek daha disiplinli bir biçimde başladık. Atılım okuru arkadaşın toplantıya katılmaması da, diğer işçilerin tartışmalara katılımını kolaylaştırdı. Tartışmamız "neden sendikal faaliyet?" üzerinde yoğunlaştı. Sendikal faaliyetin nasıl ele alınması gerektiğini açtık. Tek başına sendikal yetki almanın amaç haline getirilmemesi gerektiğini, onu bir mücadele aracı olarak kullanmanın önemini vurguladık. Sendikalaşma faaliyetinin kendisinin işçi sınıfının işverene karşı birlikte hareket etmesi anlamına geldiğini, bu noktada önemli bir adım olduğunu anlattık. Sendikalarımıza sahip çıkarak sendika bürokratlarına terketmememiz gerektiğini, sendikaların gerçek sahibinin işçiler olduğunu belirttik. Sendikamıza sahip çıkamadığımız koşullarda, sendika ağalarının işçi sınıfını grev ve eylemliliklerde nasıl sattıklarını yaşanmış örnekler üzerinden ortaya koyduk.

Tartışmanın bu bölümü işçi arkadaşların katılımıyla oldukça verimli geçti. Sorulan sorular daha çok sınıfa duyulan güvensizlik temeli üzerindeydi. Toplantıyı şiirler okuyarak ve halaylar çekerek bitirdik. 3 hafta sonrası için daha geniş bir katılımı hedefleyen bir toplantı planladık. Bazı işçi arkadaşları da belirlenen konulara hazırlanmaları için görevlendirdik.

Başlangıçta yaşanan olumsuzluğa rağmen, sorunları tartışma, işçi arkadaşlarla bağlarımızı geliştirme noktasında anlamlı bir ilk adım oldu bu gezi.

***

İkinci gezimize, bir kısmı yeni 15 tekstil işçisi katıldı. Daha önceki geziye katılan işçilerden bir kısmı ise sendikalarının gezisine katıldıkları için gelemediler.

Gündem maddelerimizin ilkini güncel olayların değerlendirmesi oluşturdu. Cezaevlerindeki devrimci tutsaklara yapılan saldırıların nedenlerini ele aldık. Bu saldırının devrimin öncü güçlerine yapıldığını, bu saldırıyı durduracak olanın ise işçi sınıfı, emekçi kitleler ve diğer toplumsal muhalefet güçleri olduğunu ve cezaevlerinde yaşanan katliamların geçmişten beri sistemli bir şekilde uygulandığını kısaca anlattık.

İşçi arkadaşların ilk tepkisi, kendilerinin böyle şeylerle ilgilenmedikleri, sadece sendikal faaliyet çalışması yapmak istedikleri biçiminde oldu. Daha sonra tartışma derinleşti. Bugün yoğunlaşan ekonomik-politik saldırıların cezaevlerine yönelen saldırılardan ayrı şeyler olmadığını anlattık. Bu saldırıların bir bütün olduğunu, sermaye sınıfıyla, onun devletiyle bağlarını kurarak ortaya koyduk. Tartışmayı işçi arkadaşların kafalarındaki sorunlara yönelik olarak ve onların da geniş katılımını sağlayarak derinleştirdik. Bu tartışmanın sonucunda, sürmekte olan açlık grevine gezi sonrasında destek amacıyla gitmeyi kararlaştırdık.

Gündem maddemizin diğer konusunu ise sendikal faaliyet ve komiteler sorunu oluşturdu. İşçiler, sendikaya güvenmediklerini, daha önce de sendikal çalışma yaptıklarını, fakat patronun bunu öğrenmesi sonucu işçi arkadaşlarından bazılarının işten atıldığını anlattılar. Sendikal çalışmada öncelikle güvenilir işçilerden bir komite oluşturulması üzerinde durduk. Faaliyetin düzenli ve sistemli bir şekilde sürdürülmesi, sendika kurulduktan sonra bu komitenin kesinlikle dağılmaması ve sendikaya kendilerini teslim etmemeleri gerektiğini detaylı bir şekilde tartıştık. Tartışmalarımızda sınıf dayanışmasının anlamını ve önemini vurguladık. Sağlam bir örgütlenmeyle sermayeyi alaşağı etmeyi başarabileceğimizi, sınıfın gücünün nereden kaynaklandığını örnekleriyle açıkladık.

İşçilerin özellikle üzerinde durduğu bir konu ise, sol hareketin neden bu kadar parçalanmış olduğu idi. Bunun önemli olmadığını, devrimci mücadelenin alanlarda bizi birleştirdiğini, sınıf tavrımızı koymayı başardığımız ölçüde bu sorunun da çözüleceğini belirttik.

Bütün bu tartışmalar sonucunda; gezilerimizi 15 günlük aralarla tekrarlamayı, değişik fabrikalara sıçramayı ve tekstil sektöründe çalışan diğer öncü işçileri bir an önce geziye getirmeyi önümüze hedef olarak koyduk. Yanımızda getirdiğimiz *Tekstil İşçileri Bülteni*'ni dağıttık. İşçi arkadaşlar bültenleri sevinerek aldılar. Kendi bölgemizde böyle bir bülten çıkarmayı kararlaştırdık.

Gezi sonrasında, kararlaştırdığımız gibi, hep birlikte açlık grevi ziyaretini gerçekleştirdik. Yaptığımız açıklamada cezaevlerine yönelik her türlü baskı ve şiddet politikasına karşı olduğumuzu, devrimci tutsaklara yapılan baskılara izin vermeyeceğimizi belirttik. "Yaşasın devrimci tutsaklarla dayanışmamız!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!" sloganlarını gür bir biçimde attık. 15 gün sonra buluşmak üzere ayrıldık.

Gerçekleştirdiğimiz gezide öncü işçilerle buluşmanın, onlarla bütünleşmenin, onlara önderlik edebilmenin heyecanını ve coşkusunu yaşadık.

Ekimci Tekstil İşçileri/İzmir

Görev komünist işçilerin

Ben bir tekstil işçisiyim. Sömürünün yoğun olarak yaşandığı, insanların aşağılanıp hakarete uğradığı, günde 12, bazen 18 saat çalıştırıldığı bir işkolu tekstil.

Şunu artık açık ve net olarak görüyorum ki, bu düzende işçi ve emekçiler her geçen gün daha fazla sömürülecekler, emek sermaye çelişkisi daha da derinleşecek, dolayısıyla bu düzen kendisine alternatif olan sosyalizmi zorunlu kılacak.

Bunun için biz komünist işçilere önemli görevler düşüyor. Sermaye düzenini ve devletini bütün kurum ve kuruluşlarıyla teşhir etmeli, bu düzenin işçilere verecek hiçbir şeyinin olmadığını her fırsatta ortaya koymalıyız. Bu bilinçle yola çıkarak çalıştığım fabrikada bir takım adımlar atmaya çalışıyorum.

Çalıştığım fabrikada çoğu genç olan 350 işçi çalışıyor. Fabrikada geçmişte bir kaç eylemlilik yaşanmış. Kapitalist patron bazı işçileri işten atarak direnişi kırmayı başarmış. Daha sonra başlatılan sendikalaşma çalışması nedeniyle başka işçiler de işten atılmışlar.

Ben fabrikaya gireli yaklaşık altı ay oldu. Şimdiye kadarki gözlemlerim, en temel sorunun önderlik olduğunu açıkça göstermektedir. Fabrikada farklı devrimci grupların taraftarları bulunuyor. Fakat ortak bir tutum sergilenememesi nedeniyle, bu durum direnişlerde, bir avantaj değil bir dezavantaj olabiliyor.

Bugün temel sorun doğru müdahale ve devrimci inisiyatif sorunudur. Yaşanan pratiklerden dersler çıkararak, bunun üzerinde faaliyeti örgütlemek gerekiyor. İşçiler sendikalaşmaya oldukça olumlu bakıyorlar. Fakat haksızlıklar karşısında ortak değil, genellikle bireysel tepkiler sergiliyorlar. Birbirlerine güvensizlikten kaynaklanıyor bu. Hem bu güvensizliği yıkmak, hem de sendikal çalışmayı geliştirmek amacıyla bir gezi düzenledik. Bu bizim için bir ilk adımdı. 1 Mayıs, sendikal faaliyet, fabrikadaki sorunlar vb. üzerine konuşup tartıştık.

Şu an organize sanayi bölgesinde beş-altı fabrikada çalışma var. Sendikalaşma çalışmasını işçileri politikleştirmenin etkili bir aracı olarak kullanmak görevi duruyor önümüzde.

A. Yüksel /İzmir

Sınıf çalışmasının sorunları

Toplumsal devrim mücadelesinin biricik öncü ve sürükleyici gücünün işçi sınıfı olduğunu sık sık vurguluyor ve komünistlerin misyonunu da buna bağlı olarak tanımlıyoruz. Komünistlerin misyonu, işçi sınıfının kendi tarihsel rolünü oynayabilmesini sağlamaktır. İşçi sınıfının tarihsel rolünü oynayabilmesi ise tümüyle sınıfın öncülerinin kendi misyonlarını oynamayı başarabilmesine bağlıdır. Sınıfın öncüsü işçi sınıfını, işçi sınıfı ise toplumun diğer kesimlerini sürükleyecektir. Sınıfın öncüsünü kazanarak örgütlemek doğrultusunda döne döne yaptığımız vurgunun gerisinde bu bilinen olgu vardır. Sınıfın öncülerine güven veremeyen, onu kazanmayı başaramayan bir devrimci örgüt hiçbir zaman sınıfın geniş kitlelerini etkileme, peşinden sürükleme yeteneği gösteremez ve gerçek bir sınıf partisi olma niteliğine ulaşamaz. Zira, sınıfın geniş kitlelerine önderlik, kendinden menkul komünistlerle değil, sınıfın öncülerinin devrimci bir sınıf partisinde örgütlenmesiyle başarılabilecektir.

Dolayısıyla, komünistlerin sınıf zeminine sağlam bir biçimde basmak, "öncüleri" üzerinden sınıf içinde kök salmak doğrultusunda katedecekleri mesafe, partileşme süreci bakımından tayin edici bir önem taşımaktadır. Devrimci bir sınıf hareketi geliştirip ona önderlik edebilmenin başka hiçbir yolu yoktur. Komünistlerin öncelikli sorunu budur.

Sınıfın öncülerini kazanmak, sınıfın geniş kitlelerine dönük bir siyasal faaliyet içinde olacaktır. Bu ise, sınıf kitleleri içinde etkin, yaygın, sürekli ve sistemli çalışma demektir. Özgünleştirilmiş bir siyasal sınıf çalışması demektir. Gelişen hareketliliğe zamanında yapılmış devrimci müdahale demektir. Hareketimiz bugün geldiği noktada, perspektif planında sahip bulunduğu bu açıklıkları özellikle ileri kadrolarına maletmek doğrultusunda önemli bir mesafe almıştır. Bugün artık örgütsel-siyasal faaliyetimizin asıl eksenini sınıf kitlelerine dönük bir çalışma oluşturmaktadır. Örgüt birimlerimiz esas olarak sınıf çalışması ekseninde konumlanmış, tüm zaaflarına ve zayıflıklarına rağmen, esas dikkatini bu alanda yoğunlaştırmış durumdadırlar. Burada, halihazırda katedilen mesafe değil, fakat girilmiş bulunan doğrultu önemlidir. Bir yıl önceki "dar kadro örgütü" olma gerçekliğinin aşılmış olması, geliştirilmiş bulunan işçi-emekçi kitle bağları da bununla doğrudan bağlantılıdır.

Fakat buna rağmen hala da sorunumuzun esasa ilişkin olarak çözülememiş olduğunu söylüyoruz. Bu, faaliyetimizin hala da istenilen ölçüde fabrika zemini üzerinde yükselemiyor olması gerçeği ile ilgilidir. Faaliyetimiz genel planda sınıf eksenine oturmuş olmakla birlikte, halihazırda fabrika zeminine gereğince oturmuş değildir. Oysa, sınıf zeminine sağlam bir biçimde basmak, bu zeminde kök salmak denildiğinde, komünistler için öncelikle anlaşılması gereken, fabrika zeminine oturmak, faaliyeti esas olarak bu zemin üzerinde üretmek olmalıdır. Sınıfın öncüleri ancak bu zeminde yükselen bir faaliyet içinde geliştirilip, kazanılabileceklerdir.

Faaliyet yürüttüğümüz bölgelerde öncelikle işçi ilişkilerine ulaşmaya çalışıyoruz. İşçi ağırlıklı semtler, bir takım kitle örgütleri, sendikalar, servislerde ya da fabrika önünde bildiri dağıtımı, vb. çok değişik yol ve yöntemleri kullanarak işçilerle ilişki kurmaya ve geliştirmeye çalışıyoruz. Bir takım fabrikalarda ise bizzat kendi yoldaşlarımız çalışıyorlar. Böyle bir faaliyet içinde çok sayıda işçiye ulaşmak bugün bizim için çok fazla bir güçlük taşımıyor. Fakat sahip bulunduğumuz işçi ilişkilerinin fabrika zeminli bir çalışma içinde harekete geçirilmesindeki zayıflık, bu ilişkiler aracılığıyla fabrika zemininde derinleşen özgül bir faaliyetin geliştirilmesindeki yetersizlik, bugün de en önemli sorunumuz durumundadır. Fabrikalarda çalışan kendi yoldaşlarımız dahi fabrika zeminli

bir faaliyeti örgütlemekte zorlanıyorlar. Fabrikalara dönük çalışmamız sürekli, sistemli ve özgün politikalar temelinde bir faaliyet olarak üretilemiyor. Direniş ve eylemlilik dönemlerinde yoğunlaşan çabanın sonuçları yeterince devşirilemiyor.

Bunun bir yönü kuşkusuz ki deneyimsizliktir. Bu, kadrolarımızın sınıf çalışmasında yeni olmalarından kaynaklanan bir sorun olmanın yanısıra, ülkemizde devrimci sınıf çalışması alanında hiçbir mirasın olmamasıyla da ilgilidir. Fakat bu hiçbir biçimde zayıflıklarımızın, zaaflarımızın ve ataletin örtüsü haline getirilmemelidir. Bugüne kadar ki örgütsel-politik gelişme sürecimiz içinde anlaşılabilir olan deneyimsizlik sorununu, gelinen yerde fabrika eksenli bir sınıf pratiği içinde aşacağımız bir gelişme düzeyine ulaşmış bulunuyoruz. İdeolojik perspektifler planında sahip bulunduğumuz açıklıkların yanısıra, tüm zayıflıklarına rağmen bugüne kadarki pratiğimizle de anlamlı sayılabilecek deneyimler edinmiş durumdayız. Bugünkü sorunumuz, perspektiflerimizin fabrika zeminine oturan bir pratik içinde somutlaştırılması, dersleri ve deneyimleri üzerinden ileriye taşınmasıdır. "Parti yılı"nı kazanmak büyük ölçüde bu doğrultuda katedeceğimiz mesafeye bağlanmış bulunmaktadır.

Fabrika zeminine oturan bir faaliyet içinde sınıfın öncülerine ulaşmak, örgütleyeceğimiz faaliyet içinde onları ileriye çekmek, geliştirmek ve kazanmak hedefine uygun olarak konumlanmak durumundayız. Tüm dikkatimizi bu alanda yoğunlaştırmak, tüm enerjimizi ve zamanımızı bu doğrultuda kullanmak zorundayız.

Fabrika zeminine dayanan bir faaliyeti örgütlemek...

İşçi sınıfı asıl gücünü üretimdeki yerinden, bu zeminde örgütlü-birleşik bir güç olarak harekete geçebilmesinden almaktadır. Neden fabrika zeminine dayanan bir faaliyet sorusunun yanıtını bu tanım açık bir biçimde vermektedir. Fabrika zeminine oturan faaliyetin taşıdığı önem konusunda genel perspektif planında sahip olduğumuz bu açıklığa rağmen, bugüne kadar ki pratiğimize bakıldığında, bunun gerçek bir kavrayış düzeyine çıkarılabildiğini söyleyemeyiz.

Grev ve direnişlere müdahale alanında, fabrikalara dönük propaganda-ajitasyon faaliyetinde, faaliyeti fabrikanın özgün sorunları üzerinden yürütme ve çok değişik propaganda araçlarını kullanmada, geçmişle kıyaslandığında elbette önemli bir mesafe almış durumdayız. Bu faaliyet içinde çok sayıda işçiye ulaştığımız ve anlamlı sayılabilecek ilişkiler kurduğumuz da bir gerçektir. Fakat bu faaliyeti fabrika zeminine istikrarlı bir biçimde oturtmakta, ısrarlı ve kesintisiz bir faaliyet düzeyine çıkarmakta hala ciddi zorlanma yaşanmaktadır. Ya direniş dönemlerinde yoğunlaşan bir çaba, ya da belli dönemlerde fabrikanın sorunlarını ele alan bildiriler ile sınırlı kalmabilmekte, ısrara dayanan ve süreklilik taşıyan bir derinleşme başarılamamaktadır.

Daha önce hiçbir işçiyle ilişkimizin olmadığı bir fabrikada tek bir yoldaşımızın ortaya koyduğu inisiyatifle bir işgal eylemi örgütlenmiştir. Bu deneyim "neden fabrika zeminine dayanan bir çalışma" sorununu çok iyi açıklamaktadır. Burası Sünni-Türk ve ağırlıklı olarak da gerici ideolojilerin etkisinde bulanan işçilerin çalıştığı bir fabrikadır. Kendi oturdukları semtlerde "gerici" olarak nitelediğimiz bu işçiler, üretim birimlerinde ezilen ve sömürülen bir sınıfın mensupları olarak ortak bir eylemliliğe girebilmektedirler. Bu işçiler geri önyargılarına rağmen komünistlerin örgütlediği bir işgal eyleminde yer alabilmekte ve onu sahiplenebilmektedirler. Bu deneyim yürüteceğimiz faaliyete yol göstermesi bakımından son derece anlamlıdır. Gerici ideolojilerin etkisindeki bir işçi, kendi üretim alanında, kendi sınıfının bir üyesi olarak davranabilmektedir. Bu işçiye fabrikasından, yani fabrika zeminli bir faaliyet üzerinden ulaşmak ile semt üzerinden ulaşmak arasındaki fark da burada çıkmaktadır. Yoldaşlarımız bir işçi-emekçi semtinden söz ederlerken, hangi kapıyı çalsak içeri alınıyoruz, devrimcilere büyük bir yakınlık gösteriyorlar demektedirler. Kuşkusuz ki işçilere bu yolla ulaşmak da mümkündür. Karşı çıkılan bu değildir. Örnek verilen bu semtlerin az-çok politize olmuş Kürt-Alevi ağırlıklı semtler olduğu gerçeğini bir an bir yana bırakalım. Fakat bu tür bir ilişki semt alanının dışına çıkamadığı, üretim

birimine taşınamadığı sürece de bizim faaliyetimiz açısından fazla bir anlam ifade etmeyecektir. Buradaki sorunun işçilere hangi mekandan ulaşılacağı sorunu olmadığı yeterince açık olmalıdır. Vurgulanmaya çalışılan, kurulan ilişkileri fabrika zeminine dayanan bir faaliyetin unsurları olarak geliştirilebilmesi sorunudur.

Dolayısıyla bizim gelinen noktada sorunumuz kaç tane işçi ilişkisine ulaştığımızdan çok, kaç fabrikaya dönük olarak faaliyet yürüttüğümüzdür. Bir başka deyişle, esas sorunumuz çok fazla sayıda işçiye ulaşmaktan çok, çok fazla birşey vaadetmeyen bir işçi bile olsa, onun üzerinden fabrikaya dönük bir müdahaleyi başlatabilmektir. Genel propaganda-ajitasyon faaliyetinin yanısıra, fabrikanın özgün sorunları üzerinden ısrarlı bir çabayla gitmek, muhakkak ki etkisini çok geçmeden gösterecektir. Israrlı, inatçı ve süreklilik taşıyan yaratıcı ve inisiyatifli bir çaba bizi yeni işçilere ulaştıracaktır.

Sınıfın öncüleri, sınıf hareketliliği içinde ortaya çıkacaklardır

Öncelikli sorunumuz fabrika zeminine oturan bir faaliyet içinde sınıfın öncüleri ile bağlarımızı güçlendirmektir. Sınıfın öncülerini üretim alanının dışında bire bir ilişkiler üzerinden değil, kendi fabrikalarına dönük bir faaliyet içinde geliştirip kazanabiliriz. Fabrika çalışmasını geliştirebilmek için öncelikle o fabrikadaki öncüleri kazanmak türünden bir darlığa ise hiçbir biçimde düşmemeliyiz. Zira, sınıfın gerçek öncüleri fabrikalarda gelişecek hareketlilikler içinde ortaya çıkacaktır. Bunlar bugün henüz devrimci faaliyetle tanışmamış işçiler de olabileceklerdir. Bizim ilk ilişki kurduğumuz işçiler, duyarlı ve devrimcilerle ilişki geliştirmeye açık olsalar bile, gerçekte o fabrikadaki bir hareketliliği sürükleyecek öncülük yeteneğine sahip olmayabilirler. Bu işçilerden yararlanmak, fakat onlar üzerinden sınıfın gerçek öncülerine ulaşmak zorundayız. Biz değerlendirmelerimizde çoğu kez, devrimci hareketlerle şu ya da bu düzeyde ilişki kurmuş, devrimci faaliyetten etkilenmiş ilişkileri sınıfın öncüleri sınıflamasına sokuyor ve hesaplarımızı onlar üzerinden yapıyoruz. Onları sınıfın gerçek öncüleri olarak değerlendirdiğimiz ölçüde de, devrimcileştirildiği koşullarda hızlı bir gelişme yaşayabilecek işçilere ulaşmak, onları geliştirmek doğrultusunda etkin bir çaba içine giremiyoruz. Belli işçi ilişkileri çevresinde dolaşıp duruyoruz.

"Sınıfın doğal önderleri" tanımlamasını doğru bir biçimde irdelemek ve yerli yerine oturtmak zorundayız. Yalnızca ilişki kurduğumuz ve devrimci faaliyete açık olarak değerlendirdiğimiz işçiler değil, fabrikalara soktuğumuz kendi yoldaşlarımız bile, "sınıfın öncüsü" olma yeteneğine sahip olmayabilirler. Bu noktada açıklık taşıdığımız koşullarda, faaliyet yürüttüğümüz fabrikalardaki işçilere daha farklı bir bakışla yaklaşınayı başarabileceğiz. Nitekim kendi deneyimlerimizin bile yeterli açıklıkta ortaya koyduğu bir gerçektir bu. Bir takım direnişlerde "ileri" ya da "öncü" olarak nitelediğimiz işçiler değil, gerici ideolojilerin etkisi altındaki işçiler daha kararlı ve militan bir tutum sergileyebilmekte, hatta komünistlerin önderliğinde direnişe geçebilmektedirler.

Fabrikalara dönük faaliyette somut politikalar üzerinden süreklilik ve ısrar

Fabrika zemini üzerinde yükselecek bir siyasal sınıf çalışmasında süreklilik ve ısrarın, genel propaganda ve ajitasyon temelinde sürekli olarak bildiri, bülten, broşür vb. araçlar üzerinden ortaya konulacak bir çabaya indirgenemeyeceği bizim için yeterince açıktır. Propaganda-ajitasyon faaliyetinin hiçbir zaman boşa gitmeyeceğini hep söylüyoruz. Bu söylenen, genel faaliyetin sonuçlarını devşirebilmek kaydıyla doğrudur. "Genel" olmaktan kurtulamayan bir siyasal faaliyet, genel çağrılar hiçbir zaman kendiliğinden sonuçlar yaratamaz. Somut-maddi bir güç yaratmak, "genel" olanı aşmak, özgül bir faaliyeti örgütlemekle mümkündür. Genel propaganda-ajitasyon faaliyeti kesintisiz olarak sürdürülmek, fakat birime ilişkin somut politikalar üzerinden yeniden üretilebilmek durumundadır.

Somut politikalar üretmek nedir? Bu, sözkonusu fabrikanın ya da bir işkolunun özgün sorunları üzerinden yürütülecek bir propaganda-ajitasyon ve teşhir faaliyeti midir

yalnızca? "Şöyle eziliyorsunuz, böyle sömürülüyorsunuz, birleşelim, örgütlenelim" demek bizi ileriye götürebilir mi?

Öncelikle, özgüle ilişkin propaganda, ajitasyon ve teşhir faaliyeti belli hedeflere yönelik olabilmek durumundadır. Bu hedeflerin geri ya da ileri olmasının hiçbir önemi yoktur. Bu tümüyle alanın özgül durumuna bağlı bir sorundur. Önemli olan bu hedef doğrultusunda işçileri harekete geçirebilmek, bu hareketlilik içinde onları tanımak, bağlarımızı geliştirip güçlendirmek, bu hareketliliğin deneyimleri üzerinden onları eğitmek, bu sayede ileriye çekmeyi başarabilmektir. Bunu başaramadığımız koşullarda propaganda materyallerimizi çeşitlendirip zenginleştirmek kendi başına hiç bir anlam taşımaz. Asıl sorun bu materyallerin hangi somut amaçlar doğrultusunda kullanılacağıdır.

Örneğin *Tekstil İşçileri Bülteni* bu noktada anlamlı bir deneyimdir bizim için. İşçi sınıfının en çok ezilen, en çok sömürülen ve daha da önemlisi, bugün en yaygın hareketlilik içinde bulunan bir kesimine yönelik olarak çıkarılan bu bülten neden hala etkili bir araç olarak kullanılamamaktadır? Bu tümüyle, özgül alan üzerinden hareket etse de, faaliyette "genel" olanı aşamamak, "genel" çağrılar yapmaktan kurtulamamakla ilgili bir sorundur. Tekstil işçilerine sürekli olarak zaten yaşadıkları ve iyi-kötü farkında oldukları çalışma koşullarının ağırlığını yeniden yeniden anlatmak değildir bizim sorunumuz. Önemli ve gerekli olan, onlara bu durumu değiştirmeye yönelik küçük de olsa adım attırmayı başarabilmektir. Bu ise özgül sorunlar üzerinden de olsa "genel" kalan çağrılarla başarılamaz. Somutu kavrayan, mücadele ve örgütlenme için çıkış yollarını buradan bulan ve bu temelde önümüze hedefler koyan somut planlara ihtiyacımız var bizim.

Her bir fabrikayı bir kale haline getirmek gibi bir hedefimiz varsa eğer, her bir fabrikayı içinden fethetmenin yol, yöntem ve araçları üzerinde yoğunlaşmak, fabrikadaki en küçük bir sorunu, en sıradan bir gelişmeyi bile işçileri harekete geçirmek üzere değerlendirmek durumundayız. Fakat yalnızca onları harekete geçirmeyi başarabilmek için değil, bu hareketliliğin ardından daha ileri düzeyde bir müdahaleyi gerçekleştirebilmek için de gereklidir bu. Örneğin işçilerin toplusözleşme ya da zam dönemlerinde yükselen nabzı, müdahale için uygun bir zemindir, fakat yalnızca bir zemin. Bu zemin, işçilerle daha ileri düzeyde bağlar kurmak, onları daha ileri bir noktaya çekmek üzere kullanılabilmekte midir? Temel sorun budur. Bizim böyle dönemlerde yoğunlaşan müdahalemizin daha sonra gevşemesi, bu zeminin gerektiği gibi kullanılamadığını göstermektedir. İşçilerin duyarlılıklarının arttığı böylesi dönemlerde bir-iki bildiri ya da bir-iki toplantı ile yapılan müdahale o an için belli bir etki yaratsa bile, bunun arkası getirilmeyince, anlamlı ve kalıcı bir kazanım elde etmek de mümkün olamıyor. Buradaki kazanım hiç de kaç tane işçiyi kazanmış olmakla ilgili bir sorun değildir. Direniş ya da eylemlilikler sonrasında müdahalenin gevşemesi, işçileri kendi öz deneyimleri üzerinden eğitememek, daha ileri bir noktaya çıkmasını sağlayamamak anlamına gelmektedir. Bunun başarılamadığı koşullarda ise, kalıcı ilişkiler kurmak, o işçileri kazanmak da zaten mümkün olmayacaktır. Hareketlilik sonrası dönem, müdahalenin çok değişik araç, yol ve yöntemlerle daha da yoğunlaşması gereken dönemler olmak durumundadır. Bunu başaramadığımız koşullarda, kendini tekrarlayan kısır ve sonuçsuz bir faaliyetin ötesine geçmeyi başaramayız.

"Nesnel güçlükler" aşılmak içindir!

Fabrika zeminli bir faaliyeti geliştirmekte belli bir zorlanma yaşayacağımız açıktır. Bu zeminde bir politik-örgütsel çalışmanın taşıdığı güçlükleri görmek, anlamak ve bilince çıkarmak kuşkusuz ki gereklidir. Bir kere, bugüne kadar bu alanda sözü edilebilir bir devrimci pratiğin yaşanamamış olması bile başlı başına bir güçlüktür. Öte yandan sınıf hareketinin kendi zaafları ve zayıflıkları, politik bir mecraya akmada yaşadığı zorlanma gibi daha önemli bazı güçlüklerle karşı karşıyayız.

Fakat biz siyasal bir hareket olarak ortaya çıktığımız andan itibaren sürekli olarak "zor olanı" seçtiğimizi vurguladık. Hem yeraltı çalışmasının sınırlayıcı yönlerinden, hem de sınıf eksenli bir çalışmanın, bu zemin üzerinde güç kazanmanın ve kadrolaşmanın güçlüklerinden geliyordu bu zorluk. Geleneksel devrimci hareketin en temel zaafları olan legal alanın çekiciliğine kapılma ve kolay yoldan güç kazanma eğilimine başından itibaren dikkat

çektik. Bu zaafların yaratacağı sonuçların altını önemle çizdik. Nitekim devrimci-demokrat akımların bugünkü semt pratiği de bu vurgunun ne denli önemli olduğunu yeterli açıklıkta ortaya koymaktadır.

Fakat bu vurgu hiçbir biçimde "güçlükler" üzerinden kendi zayıflıklarımızı rasyonalize etmeye yol açmamalıdır. Tersine, "güçlük"leri aşabilmek için çok daha güçlü bir iradi çaba ortaya koymak, daha enerjik, daha inatçı bir biçimde yüklenmek doğrultusunda harekete geçirebilmelidir bizi.

Üzerinde faaliyet yürüttüğümüz zemini zaafları ve zayıflıkları ile tanımadan ona başarılı bir müdahalede bulunamayacağımız açıktır. "Nesnel güçlükler" olarak ifade ettiğimiz bu zaaflar ve zayıflıklar, hem sınıf hareketinin genelinde, hem de faaliyet yürüttüğümüz alanın özelinde tüm kapsamıyla irdelenip ortaya konulabilmelidir. Özellikle çalışma yürüttüğümüz alanlarda fabrika zemini üzerinde yükselen bir faaliyet yürütebilmek için, "nesnel güçlük"leri özgünlükleri içinde kavrayabilmek büyük bir önem taşımaktadır. Örneğin Alevi-Kürt bir işçi kitlesi ile Türk-Sünni bir işçi kitlesinin karşımıza çıkaracağı sorunlar farklı farklı olacaktır. Ya da gerici ideolojilerin etkisindeki işçiler ile burjuva reformizmin etkisindeki işçilere müdahale çabamız farklılıklar taşımak durumundadır. Onları devrimci bir temelde etkileyebilmek için, duyarlılık noktalarını iyi yakalayabilmek, propaganda ve ajitasyon faaliyetimizde bu noktalardan yüklenebilmek durumundayız. İşçileri fabrikadaki özgün sorunlar üzerinden harekete geçirmek faaliyetin nispeten kolay yanıdır. Esas güçlük devrimci propagandanın harekete geçtiği noktada ortaya çıkmaktadır. Eğer alanın özgülündeki "nesnellikler" konusunda açıklıklara sahip olamazsak, bu "güçlükler"i aşma doğrultusunda başarılı bir müdahalede de bulanamayız. Sözünü çok ettiğimiz alana ilişkin özgül politikalar üretmek, tam da, bu "nesnel güçlükler" konusunda sahip olunacak açıklıklar üzerinden mümkün olacaktır.

Yürütülen faaliyetin başarısızlığını "nesnel güçlükler" üzerinden açıklayan bir devrimci ise, bununla yalnızca kendi misyonundan uzaklaşmış olduğunu ortaya koymuş olacaktır. Zira bir devrimci için sorun nesnel güçlüklerin yarattığı engeller değil, bunların nasıl aşılacağı sorunudur. Bu güçlüklerin bilincinde olmak, fakat bu güçlükleri aşmak konusunda güçlü bir irade ortaya koyabilmek sorunudur. Böyle bir bakışa sahip olmaksızın, sınıf devrimciliği misyonumuzu yerine getiremeyeceğimizi belirtmek bile gerekmiyor. Sınıf devrimcisi faaliyetini değerlendirirken, "nesnel güçlükler" değil, kendi "öznel güçlükler"i üzerinde yoğunlaşmak durumundadır.

Deneyimsizliğimizi, kavrayış planındaki zayıflıklarımızı aşmamızı güçleştiren "öznel güçlük"lerimiz nelerdir? Bu konuda bir açıklığa sahip olmadan, bu alandaki zayıflıklarımızın üzerinde gitmek doğrultusunda bilinçli bir çaba içine girmeden, "nesnel güçlükleri" aşma iradesini de ortaya koyamayız.

Örgütsel sorunlara ilişkin tartışmalarımızda sık sık vurgulanmıştır. Bir örgüt kendi içinde düzenlemelerle, kendi içinde müdahalelerle dönüştürülemez. Kadroların ve bir bütün olarak örgütün dönüşümü siyasal sınıf pratiği içinde sağlanabilecektir. Fakat tam da bu noktada "öznel güçlük" olarak ifade ettiğimiz zayıflıklarımızın üzerine gitmek kritik bir önem taşımaktadır. Zira bu alandaki zayıflıklarımızın kendisi bizim bu pratiği etkin bir biçimde örgütlememizin önüne bir güçlük olarak çıkmaktadır. Terketmekte zorlandığımız randevu trafiği, örgütü kendi içinde yönetme eğilimimiz, "talebe devrimciliği"

EKİM 3. Genel Konferansı

Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler

EKSEN YAYINCILIK

alışkanlıklarımız, liberal sohbet ortamlarına gösterdiğimiz ilgi vb. sayılabilecek pek çok zaaf ve zayıflık...

Devrimci irade alanını etkin bir biçimde harekete geçirmeliyiz

Temel perspektiflerimizin pratiğe taşınması alanında karşılaştığımız güçlüklerin bir yönü deneyimsizlik ise, bir yönü de ideolojik-siyasal kavrayışla ilgilidir. İdeolojik-siyasal perspektiflerimizin içselleştirilmesi planındaki zayıflıkların örgütsel-politik planda yaratacağı sorunlar açıktır. Faaliyetimizin fabrika zemini üzerinde üretilmesinde yaşanan zorlanınada "ideolojik zayıflık" hala da önemli bir rol oynamaktadır. Neden "fabrika eksenli bir faaliyet" konusunda "bilinç" planında genel bir açıklık olmakla birlikte, pratikte bunun karşılığını yaratmada yaşanan zorlanmanın gerisinde bunun gerçek bir kavrayış düzeyine çıkarılamaması yatmaktadır. Bu zayıflık kendini "devrimci irade" alanının etkin bir biçimde harekete geçirilememesinde göstermektedir. Güçlükler karşısında yılmamak, inatçı bir ısrar gösterebilmek, sabırlı ve soluklu olabilmek, ama aynı ölçüde hırsla ve enerjik bir biçimde yüklenebilmek, sağlam bir ideolojik-siyasal donanımı gerektirir.

Fakat ideolojik-siyasi olarak donanmak, kendi başına bir takım metinlerin ya da kitapların okunmasıyla değil, bizzat siyasal sınıf pratiğini yaratma iradi çabası içinde başarılabilir. Zira bir devrimci için tek başına "bilinç" hiçbir şey ifade etmez. Bilinç tahlil etme gücü, irade ise dönüştürme gücüdür. İrade ile yoğrulmayan bilincin oynayacağı rol son derece sınırlıdır. Kuşkusuz devrimci irade "bilinç" üzerinden oluşur. Bu anlamda "ideolojik eğitim" hiçbir biçimde küçümsenmemelidir. Devrimci bilinçten güç almayan bir pratiğin soluksuzluğu hiç de yabancısı olmadığımız bir olgudur. Bilinç, pratikte karşılaştığımız güçlüklerin kaynaklarını anlamamızı, dolayısıyla güçlükleri göğüslememizi ve nasıl aşılabileceği konusunda açıklık sağlamamızı kolaylaştıracaktır.

Fakat devrimci faaliyetin, devrimci bilinç üzerinden harekete geçen yoğun bir öznel "iradi çaba"nm karşılığı olduğunu bir an için bile unutmamalıyız. Devrimci iradi çabanın oynayacağı rolü yerli yerine oturtamayan, nesnellik üzerinden tahlillere girişen bir devrimci, yalnızca işin kolayına kaçıyor demektir. Devrimci irade etkin ve yoğunlaşmış bir biçimde kendi rolünü oynayamadığı koşullarda, devrimci öncü kendi misyonunu yerine getiremeyecektir. Perspektif/bilinç planında taşıdığı açıklıklar ne olursa olsun, kendiliğinden hareketliliğin arkasından sürüklenmekten kaçınamayacaktır.

EKİM'de kazandığı güçleri yeniden biçimlendirme sorunu, bu güçlerin ortaya konulmuş bulunan partileşme çizgisi doğrultusunda bir pratik seferberliği görevi ile örtüşür. Bu pratik görev, sınıfı eksen alan, ısrara dayalı sürekli ve sistemli bir politik faaliyetten başka bir şey değildir. Çok daha somut ifade edersek, sözkonusu olan, işçi sınıfı içinde belirlenmiş alanları ve fabrika birimlerini ısrarlı ve sürekli bir biçimde "döven" bir politik faaliyet çizgisine oturmaktır. Örgütsel biçimlenmemiz ancak bu faaliyet içinde asıl şekline kavuşacaktır. İdeolojik planda proleter sosyalizmi perspektifine ulaşmış kadroların, pratikte **sınıf devrimciliğ**ine uygun bir yeniden biçimlenmesi ancak bu faaliyet içinde gerçekleşecektir. Sınıfın en ileri, sınıf bilincine ulaşmış devrimci öğeleri bize ancak bu tür bir çabanın ürünü olarak akacak, saflarımızı devrimci sınıfsal özellikleriyle güçlendirebileceklerdir. Bu süreç, bu tür bir çalışma, bir yanıyla sınıf öncülerini bize iterken, öteki yönüyle sınıf kitlesi üzerindeki politik etkimizi günbegün artıracak, yayacaktır. Politik ve örgütsel kültürümüz, mücadele değerlerimiz, ihtilalci geleneklerimiz de, sınıfı devrimcileştirme çabasında ifadesini bulan bu pratik mücadele süreci içinde oluşacak, gelişecek, yerleşecektir. **Fabrika hücreleri temeline kavuştuğu ölçüde** gerçek bir komünist sınıf örgütü olarak adlandırılmaya hak kazanacak bir devrimci sınıf partisi de, ancak bu çizgide bir çabanın ürünü olabilecektir.
("Komünist Bir Siyasal Sınıf Örgütü İçin!")

EKİM 3. Genel Konferansı/ Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler
Eksen Yayıncılık, s.294

Fabrikamızdaki gelişmeler ve sendikal çalışma

Kısa bir süre önce fabrikamız başka bir bölgeye taşındı. Yeni fabrika bizi daha iyi sömürecek şekilde düşünülmüş. Tuvaletlerden yemekhaneye kadar, daha yoğun çalıştırmanın ortamı fazlasıyla mevcut. Yani çalışma koşullarınız biraz daha ağırlaştırılmış durumda. Ayrıca, günlük çalışma süremiz mesaisiz 10 saatti, iki saat de yol için eklendi.

Başlangıçta yeni fabrikanın başka bir isimle çalışacağı söylentisi çoğu eski olan işçilerde büyük bir tepkiyle karşılandı. Herkes fabrikadaki ağır koşullara yalnızca tazminat için katlanıyordu. Bu tazminatların bir anda yok olacağını öğrenenler, buna karşı bir şeyler yapmak gerektiğini düşünüyorlardı. Bir süre sonra fabrikanın adının değişmediği ortaya çıktı.

Tam bu esnada, yeni fabrikadaki yemeklerin kötü olması nedeniyle %85 katılımlı bir yemek boykotu gerçekleştirdik. 3 gün süreyle, kapitalist patrona bu yemeklerin yenmeyeceğini bildirdik. Dördüncü gün, bu duruma tepkisiz kalınması nedeniyle boykotla cevap verdik. İşveren bütün bölümlerde yaptığı konuşmalarda işçilere saldırarak açıkça kendi sınıf çıkarlarını kustu. Bu konuşmalar işçiler tarafından hep bir ağızdan geri püskürtüldü. Bu işvereni biraz daha çileden çıkardı. Ama işçilerin birliği karşısında çaresizdi. Yemekleri düzeltmek zorunda kaldı.

Boykottan sonra belediye sınırlarının değişmesinden dolayı, işveren yeniden giriş-çıkış yapmak zorunda olduğunu söyledi. Bütün işçilere çıkış belgeleri imzalatılıp sonra işe yeni girmiş gibi gösterilecekti. Bu istek işçilerin tümünde tepkiye yol açtı. İşçiler avukatlara danışmadan bu kağıtlara imza atmayacaklarını söylediler. Bir haftalık süre tanındı. Bu süre içerisinde sendikal çalışma toplantıları sıklaştı. Sendika avukatlarıyla sorunlar etraflıca tartışıldı ve herkes bu kağıtların bir nüshası elimizde kalmak kaydıyla imzalama kararı aldı.

Bu süreçte yapılan toplantılar sendikal çalışmaya önemli bir hız kazandırdı. Bu toplantılar işverenin teşhirinde iyi bir araç oldu. Daha önce konuşup da ikna edemediğimiz işçilerin kendileri bizi buluyor ve üye olmak istiyorlardı. Ulaşamadığımız bir sürü işçiye bu sayede ulaşabildik ve sendikaya üye olmalarını sağladık.

Şu anda üye çoğunluğuna ulaşmış bulunuyoruz. Fakat işverenin çevirebileceği oyunlar karşısında azınlığa düşmemek için üye olabilecek herkesi üye yapmaya çalışıyoruz. Başlangıçta düzensiz konular şeklinde süren toplantılarımız bu aşamadan sonra belirli bir eğitim programı çerçevesinde yürümeye başladı. Fabrika komitesi şu eğitim konularını saptadı:

1) Sendika nedir? Niçin örgütlenmeliyiz?
2) İş yasaları ve yasal haklarımız
3) Sendikal haklar
4) Türkiye işçi sınıfı tarihi
5) Tekstilde örgütlenme tarihi ve deneyimler
6) Tekstil işkolunun özellikleri ve sorunları
7) Gümrük Birliği ve tekstil işkolu
8) DİSK tarihi
9) İnsanlık tarihi

Bu konular işçilerle tartışıldı ve onların da onayını aldı. İlk eğitim çalışmamız anlamlı bir katılımla ve iyi bir atmosferde gerçekleştirildi. Bu toplantıda neden sendikalaşmak gerektiği etraflıca tartışıldı.

Ekimci bir tekstil işçisi

Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi

EKSEN YAYINCILIK

Broşürleri etkin bir biçimde kullanmalıyız

Türkiye, kapitalist üretim ilişkilerinin gelişip yerleştiği, servet-sefalet kutuplaşmasının derinleştiği, emek-sermaye çelişkisinin temel çelişki haline geldiği bir ülkedir. Dolayısıyla Türkiye proleter devrime gebe bir ülkedir. Komünistlerin ideolojik-politik çizgisi bu gerçekler üzerine oturmaktadır.

Türkiye'de demokratizm perspektifini aşamayan geleneksel halkçı akımların tersine, komünistler, başından itibaren pratik örgütsel şekillenişlerini proleter sınıf tabanına oturtmanın çabası içinde oldular. "Acil sorunumuz parti, temel sorunumuz devrim ve iktidardır!" şiarıyla yola çıktılar. Geldiğimiz aşamada partileşmenin eşiğindeyiz. 8 yıllık gelişme sürecimiz, geleneksel halkçı akımlarla kıyaslandığında oldukça ileri bir noktadadır. Ancak Türkiye ve dünya devriminin ihtiyaçları üzerinden bakıldığında, şüphesiz ki katetmemiz gereken uzun bir mesafe vardır. Bu nedenle sınıf içinde daha hızlı bir biçimde kök salmanın taktiklerini, araçlarını, yol ve yöntemlerini geliştirmemiz gerekiyor. Kuşkusuz bu alanda belli deneyimler edindik. Yazılı ve sözlü propaganda, legal olanakların kullanılması vb. alanlarda bugün daha ileri bir noktadayız.

Fakat bu araçları çeşitlendirmeli ve daha etkin bir biçimde kullanmalıyız. Partileşme sürecinin ilerlemesiyle birlikte, sınıf içindeki gücümüzü ve etkimizi daha da artırabilmek için, tüm bu araçların yanısıra, broşürlerin de gündeme alınmasının önemli olduğunu düşünüyorum. Bülten ve broşürlerin kullanımının önemi bir çok kez tartışıldı. Son dönemlerde mahalli bültenler çıkarmaya başladık. Bültenlerin işlevsel araçlar haline getirilmesi, bunu değişik alanlara yaymak bize bir çok olanak sunacaktır. Aynı şekilde çok değişik konuları içeren, işçilerin anlayabileceği bir dille kaleme alınmış broşürleri de etkin bir biçimde kullanabilmeliyiz.

Broşür ve bülten türü araçların daha çok yerel birimlerin oturmasına bağlı olarak devreye sokulması tartışıldı. Bu anlaşılır bir şeydir. Merkezi önderliğin asıl görevi perspektifler ortaya koymak ve yönlendirmektir. Dolayısıyla merkezi önderlik broşürlerin hazırlanması işini üstlenmemelidir. Fakat, işçilerin anlayabileceği bir dille broşür hazırlayabilecek yetkin yoldaşlarımızın varolduğunu düşünüyorum. Merkezi önderlik bu işi planlamalı, yazabilecek yoldaşları görevlendirmelidir.

Sosyalizm bilimsel bir öğreti olduğuna göre, bu bilinci sınıfa taşımak da komünistlerin görevi olduğuna göre, broşürler sınıfa bilinç taşımada küçümsenmeyecek katkılar sağlayacaktır. EKİM'in ideolojik-teorik üstünlüğünden sözediyoruz hep. O halde bu üstünlüğü en iyi biçimde kullanmalıyız. Bugüne kadar ideolojik-teorik perspektiflerimizi ortaya koyduğumuz, hatta örgütsel sorunlarımızı tartıştığımız pek çok yazılı belgemiz var ve bunlar kitaplaştırılmış durumda. Fakat bu kitaplar doğal olarak belli kesimlere hitap edebiliyor. Biz işçiler ise bu olanaklardan yeterince beslenemiyoruz. Sınıfa "kırıntı değil, dünyayı istiyoruz" dedirtebilmek için, faaliyetlerimizde sosyalist bilinci broşürlerimiz üzerinden de işçilere taşımalıyız. Bu alanda eksiklik olduğunu düşünüyorum. Özellikle açık alan, bırakalım broşürü, özel sayıları bile etkin bir şekilde kullanmamaktadır. Daha çok bir sayfalık bildirilerle yetinilmesi beni hep düşündürmüştür. Oysa teorik-ideolojik açıklıklarımız önemli bir olanaktır. Kuşkusuz genel politik propaganda ve düzen teşhiri yapılmalıdır. Bu noktada bildirinin önemi yadsınamaz. Fakat bildiriler tek başına işçi sınıfına bilinç taşımada yetersizdir. Bir çok sorunu, örneğin özelleştirmeler, Kürt sorunu, sosyalizmin tarihsel deneyimleri vb. pek çok konuyu işçilerin anlayabileceği sade bir dille derinlemesine işleyebilmeliyiz.

A. Arif/İzmir

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Parti için fabrikaları kazanmak!

Gorbon Işıl Gebze'de kurulu bir fabrikadır. Yaklaşık 200 işçinin çalıştığı bu fabrikada seramik üretimi yapılıyor. Başka fabrikalara da sahip bulunan **Gorbon Işıl** kapitalisti, sınıf karakteri ve varlık koşulu gereği kâr daha fazla kâr temel anlayışıyla işçileri tam bir kölelik koşullarında çalıştırıyor.

Devrim için parti, parti için fabrikaları kazanmak perspektifiyle yöneldiğimiz fabrikalardan biridir **Gorbon Işıl.** Partiyi yaratmanın ön süreçlerinde olduğumuz da düşünüldüğünde, buraya sonuç alıcı müdahalelerde bulunmak, **Gorbon Işıl** işçilerini özelde kendi kapitalistine, genelde ise sermaye düzenine karşı savaşır hale getirmek görevi önümüzde duruyor. Kapitalist sistemin krizi sınıf çelişkilerini derinleştirmekte, işçi ve emekçilerdeki öfke ve hoşnutsuzluğu biriktirmektedir. Bu öfke birikiminin nerede ve ne zaman patlak vereceğini önden kestirmek olanaksızdır. Bizim görevimiz katalizör rolünü oynayıp süreci hızlandırmaktır.

Gorbon Işıl işçileri de bu barbar kapitalist sistemden nasiplerini alıyorlar. Azgın kölelik koşullarında çalıştırılıyorlar. İşçilerin geneli 18-25 yaş arasındadır ve çoğunluğu da bayandır. Maaşlar 8-10 milyon civarında. Yoğun bir sömürünün yaşandığı fabrikada, hafta sonu tatili bile zorunlu mesailerle geçiyor. Mesai ücreti ise çok düşük. Ayrıca işçiler hiçbir sosyal hakka da sahip değiller. 1, 1,5 yıl kadar önce gelişen bir sendikalaşma mücadelesi daha başlamadan engelleniyor. Fabrikada duyarlı ve sol eğilimli işçiler çoğunlukta. Bu ise onların Kürt ve Alevi kökenli işçiler olmalarından geliyor. Sendikalaşma çalışmasının başarısızlıkla sonuçlanması, işçilerde işten atılma korkusunu geliştirmiş. Duyarlı denilebilecek unsurlar dahi sorunlardan ve çözüm için mücadeleden uzak durabiliyor. Temel kanı şu: "Bu insanlarla bir şey yapılmaz, çok fazla işbirlikçi var." Kendine güvensizlik sınıfa güvensizlik olarak yaşanıyor. Diğer bir sorun ise, üretim kötü olunca bozuk malı üreten bölümün patronun keyfine göre toptan işten atılabilmesi. Bu da işçiler arasında gerilimlere, tartışmalara neden olabiliyor. Bu olumsuzluklara rağmen, maaş alındığı dönemlerde hoşnutsuzluk yoğunlaşıyor.

Kürt-Alevi işçiler devrimci hareketin müdahalesine daha açıklar. Bu bizim için bir olanak olmakla birlikte, biz komünistler Türk-Kürt, Alevi-Sünni tüm işçileri politikleştirmek çabası içindeyiz. Öncü kesimleri kazanıp partili işçiler haline getirecek, sosyalizmin kızıl bayrağını **Gorbon Işıl**'da da yükselteceğiz.

Ekimci bir işçi/Gebze

Çolakoğullarının düzenini yıkacağız!

Saat gece 12.30... Bir anons duyuyoruz... Bir işçi öldü... Şalterler inmiyor, fabrika tam kapasite çalışmaya devam ediyor. İşçilerde homurdanmalar başlıyor. Ama kimse üretimi durduracak cesareti gösteremiyor. Yanıbaşımdaki işçilere sitem ediyorum. "Bu ne yahu, ölülerimize de mi sahip çıkamayacağız, durdurun şu işi!" Usta cevap veriyor; "Haklısın, ne söylesen haklısın. Ama kim önderlik edecek bize? Bu işçiler koyun sürüsü gibidir". Önder sensin, benim, o, şu, bu diyorum, gökten zembille inecek değil ya önderler? Bir süre sonra sendika 10-15 dakika işi durduruyor. Ölünün başındayız. Ama ölünün başı bile yok. Paramparça olan vücudunu sağdan soldan toplayarak tabuta koyuyorlar. Dualardan sonra yeniden işbaşı yapılıyor. Yanımıza genç bir postabaşı geliyor. Üzüntülü bir şekilde ustaya, "üretimi durdurmak gerekmiyor mu?" diye soruyor. Usta kıvranıyor; "bilmem ki, siz bilirsiniz"! Sonuçta üretimi durdurmayı başaramıyoruz.

Çolakoğlu fabrikası yalnızca bulunduğu bölge açısından değil, ülke ekonomisinde de stratejik bir öneme sahip. Taşeronlaşmanın en yoğun yaşandığı fabrika. Çalışma koşulları oldukça ağır ve tehlikeli. İşçilerde akciğer hastalıkları sıkça görülüyor. Taşeron işçilerinin hemen hiçbir güvencesi yok. Kimi taşeronlarda 500 bin lira yevmiyeye 12 saat çalıştırılıyorlar.

Yemek, iş elbisesi, sigorta, hafta sonu tatili yok. Banyo yapmaları bile yasak. Birleşik Metal Sendikası taşeronlaştırma karşısında bugüne kadar sesini çıkarmış değil. Kısaca danışıklı dövüş yaşanıyor. Sendika 1 Mayıs'ta işçilere yönelik hiçbir çağrı yapmadı. İşçilerin hemen hepsi sendikaya karşı güvensizler. Kadrolu işçiler 40 milyon civarında maaş alıyorlar. Taşeron işçiler çok daha fazla çalıştıkları halde aldıkları ücret 9-12 milyonu geçmiyor. Kadrolu işçilerin çoğu bir çok fabrikada çalışmışlar.

Komünistler bütün cephelerden fabrikaya yüklendiklerinde, uzun vadeli ama kesintisiz bir faaliyet yürüttüklerinde, mücadeleyi geliştirmeyi ve bu fabrikadaki öncü işçileri kazanmayı başaracaklardır. O zaman, geçenlerde yazılan ve yarım kalan sloganımızın gereklerini yerine getireceğiz. "Çolakoğullarının düzeni yıkılacak, işçilerin iktidarı sosyalizm kurulacak!"

A. Ateş/Gebze

Beşbin kişilik coşkulu bir etkinlik

Pir Sultan Abdal Canlar Derneği'nin düzenlediği bu yılki hıdırellez etkinliğine yaklaşık beşbin kişi katıldı. Alanda sahne görece açık bir yere kurulmuştu. Kitle salıneyi çevreleyen geniş bir alana yerleşmişti. Alana girişte devrimci basının standları göze çarpıyordu. Yoğun olarak gazete satılıyordu. Katılımcılar arasında burjuva siyasetçileri de vardı. Şenliğin teknik ihtiyacını karşılayan Bakırköy Belediyesinin ilgisi dikkate değerdi. Aynı ilgiyi gösterenler arasında "aşkın ve devrimin partisi" ÖDP de bulunuyordu. Bu ilginin gerisinde yaklaşan yerel belediye seçimlerde "sol" eğilimli Alevi kitlesinden oy koparabilmek vardı.

Şenlikte semah gösterileri, folklor, ozanlar ve müzik gruplarının etkinlikleri gerçekleşti. En büyük ilgiyi Grup Yorum topladı. Grubun türkülerine katılım ve halaylar, coşkuyu üst düzeye çıkardı. Her ne kadar etkinlik bir "şenlik" havasına sokulmaya çalışıldıysa da, devrimcilerin de etkisiyle, kitlede devrimci bir coşku gözleniyordu. Hemen her aile devrimci yayınlardan aldı (hatta önemli bir kesimi bir kaç tane). Bu, 1 Mayıs'ın politik etkisinin, devletin tüm karalama kampanyalarına karşı kitlelerin yüzünü devrimcilere dönmeye başladığının bir göstergesidir. Bir çok gruplaşmada 1 Mayıs tartışıldı. Devlete güvensizlik ortak eksendi.

Bu tür etkinliklere katılmak, binlerce emekçiyi bir araya toplaması nedeniyle büyük önem taşıyor. Bunu daha bilinçli bir biçimde ele almalı, daha sistemli hale getirmeliyiz.

1 Mayıs'ın yarattığı devrimci rüzgarı her alana yayma bilinci ve kararlılığı ile mücadeleye!

M. Can/İstanbul

Böyle gelmiş, ama böyle gitmeyecek!

Düzen bizden ne istiyorsa, biz de ona uygun davranıyoruz. Mahallede, okulda, işyerinde ve evde, yani bulunduğumuz tüm alanlarda...

Biz, gençlik olarak nereye gidiyoruz? Biz gençlik diyorum, ya ağabeylerimiz, babalarımız, yani bizden önceki nesiller? Onlar bizden daha olgun, daha öngörüşlü olacaklarına, bizleri sindirmeye, gazete, kitap okumamızı engellemeye çalışıyorlar. Sırf bu nedenle gerginlik ve huzursuzluk yaratıyorlar.

Ya okulda, işyerinde, sokakta? Okulda gerici faşist eğitimle bizi derin bir karanlık içine sürüklemeye çalışıyorlar. Devlet okullarına giden öğrencilerin maddi durumları iyi olmadığı halde, katkı payı, spor parası, yazılı parası vb. adlar altında bizi soyuyorlar. Sırf bu nedenle okulu bırakmak zorunda kalıyoruz. Burjuva çocukları ise en iyi okullarda okuyorlar.

Bir işe giriyoruz. Bunlar geleceğimiz için bize hiçbir umut vermeyen işlerdir. En ağır şartlarda yoğun bir biçimde sömürülüyoruz.

Bu durum karşısında biz ne yapıyoruz? Tüm bunları yaşadığımız halde, kendimizi bilinçlendirmemiz gerekirken, tatil günlerimizi kahvehanelerde bomboş bir biçimde geçiriyoruz. Düzenin bizden yapmamızı istediği tam da budur. Buna uygun davranıyoruz.

Askerlik gelip çatıyor. Askerlik dönüşünde elimizde bir meslek, bir diploma yok. Bir de bakıyoruz ki, 25-30 yaşına gelmişiz ve biz de bizden bir önceki nesil gibi "vazife"yi devralmışız. Böylece tam da sistemin istediği bir birey haline geliyoruz. Ve kalkıp, "böyle gelmiş, böyle gider!" diyoruz.

Hayır! Böyle gelmiş, böyle gitmez! Böyle gitmemesinin tek yolu ise bilinçlenmek ve mücadele etmektir.

Bir Ekim okuru/İstanbul

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Mahalli örgüt broşürleri

İstanbul il örgütümüz Haziran ayı içinde tekstil işçilerine hitaben popüler bir broşür yayınladı. Broşürün son bölümünü okurlarımıza sunuyoruz.

Örgütlenmeyen, politika yapmayan bir işçi sınıfı köle kalmaya mahkum olacaktır

"Sendikaya girmek, politikaya bulaşmak bizim işimiz değil" diyen arkadaşlar var. Bugüne dek siyasal yaşamdan uzak duran işçilerin durumunda bir düzelme mi yaşandı? Sömürü ve sefalet, işsizlik ve açlık azaldı mı? Her seçim döneminde partilerin vaadlerine kanarak oy verenlerimizin yaşamında bir değişiklik oldu mu? Hayır! Meydanı burjuva politikacılara bıraktıkça, onlar at oynatıp cirit attılar. Bizim kazandığımız trilyonları Çillerler, Civanlar, Edesler, Horzumlar, Çağlarlar, Demireller istifledi. Koçlar, Sabancılar, Sönmezler daha çok palazlandı. Bize ise yine sefilce yaşamak kaldı.

Polisin copundan, jandarmanın dipçiğinden, yani kısaca devletin terör sopasından mı kurtulduk? Belki! Fakat hergün açlığın ve yoksulluğun, işsizliğin daha beter sopasını yiyiyoruz. Düşününüz ki, bu korkudan cesaret alan patronlar her davranışımızda hemen polis çağırıyorlar. Yemekten zehirleniyoruz. Patron üstümüze polis salıyor. Servis istiyoruz. Patron polis çağırıyor. Yani ne yaparsak yapalım patronun sırtını dayadığı devletle karşı karşıya gelmekten kurtulamayız. Bu toplum politikayla yönetiliyor. Politika yapmayayım derken, aslında düşmanımızın politikasına teslim oluyoruz. Düşmanın politikası ise, daha çok köleleştirme, kişiliksizleştirme, onursuz bir yaşamı dayatma politikasıdır. Burjuvazi çürüyen kokuşmuş bir sınıftır. O kendisiyle birlikte tüm toplumu da çürütmeye, iğrenç bir bataklığa çekmeye çalışmaktadır. Mücadele etmediğimiz koşullarda, bu çürüme ve kokuşma daha üst boyutlara ulaşacak, bizi de içine çekecektir.

"Korkunun ecele faydası yoktur!" sözünü unutmayalım. Korkmanın, sinmenin, teslimiyetin, onursuz bir yaşamın, kişiliksizliğin ne bize ne de çocuklarımıza bir yararı dokunmayacaktır. Sadece düşmanı daha da cesaretlendirecektir. Biz işçi sınıfının bir parçasıyız. İnsanca yaşamak bizim de hakkımız. Yaşayacaksak insanca yaşayalım. Öleceksek onurumuzla ölelim. Böylece çocuklarımıza da gurur duyacakları temiz bir miras bırakalım.

İşçi arkadaş!

Kapitalizm sömürü üzerine kurulu bir toplumsal düzendir. Kapitalist sistem devam ettiği sürece, ne sömürü, ne açlık ve ne de sefalet son bulabilir. Burjuva sınıf örgütlü olmanın gücüne dayanarak kârını katlamak için her yol ve yöntemi denemektedir. İnsanca yaşamak olanaklarını ortadan kaldırmaya çalışmaktadır. Bunun yeni ve son örneği SSK'nın özelleştirilmesi ve mezarda emeklilik yasasıdır. Kendileri hiç çalışmadıkları halde, sömürücü asalak güruhu olarak her türlü sefahatı sürdürüyorlar. Bizi ise açlığa, hastalığa ve ölünceye dek kendilerine çalıştırmaya mahkum etmek istiyorlar. Bu saldırıyı geri püskürtmek zorundayız. Bize dayatılmaya çalışılan hayvani bir yaşamı kabullenmemeliyiz. İşçi sınıfı olarak onurlu bir mücadeleyi yükselterek, burjuvaziye kim olduğumuzu göstermeliyiz. Kendi malları ve mülkleri saydıkları bütün zenginliklerin gerçek sahibi, bu zenginlikleri üretenlerdir. Mülkiyetlerine geçirdikleri tüm araziler, fabrikalar, zenginlik kaynakları toplumun malıdır. Özel mülkiyeti ortadan kaldırmalı, mülkiyeti tüm çalışanların ortak malı haline getirmeliyiz. Açlık ve sefalet çalışmamanın cezası olmalı. Yetenekleri oranında üretime katılan herkes, üretilen zenginliklerden payını kardeşçe almalıdır. İşte bu düzen, sosyalizmdir.

Sömürüyü, soygunu, haksızlığı, adaletsizliği, zorbalığı ve terörü, kısaca insanın insan üzerindeki sömürüsü ve baskısını işçi ve emekçiler ortadan kaldırabilir. Bunun için gerekli tek şey örgütlenmek ve cesaretle savaşmaktır. Korkunun ecele faydası yoktur. Kaybedeceğimiz hiçbir şey yoktur. Oysa kazanacağımız koca bir dünya vardır.

Yaşasın Emeğin Kurtuluşu Kavgası!

Burjuvazinin, bu geçirdiği ölümcül korkuları, nasıl duyulmamış bir zalimlikle ödettiğini ve 3.000'den fazla savaş tutsağını kılıçtan geçirdiğini biliyoruz.

Fransız demokrasisinin resmi temsilcileri cumhuriyetçi ideolojiye öylesine körü körüne bağlı idiler ki, Haziran kavgasının anlamını sezmeye başlamaları için haftalar geçmesi gerekti. Kendi kafalarındaki düşsel cumhuriyetin, içinde yokolup gittiği barut dumanıyla serseme dönmüşlerdi.

Yeni Haziran yenilgisinin bizim üzerimizde yarattığı doğrudan izlenime gelince, okur izin verirse, bunu, **Neue Rheinische Zeitung**'un terimleri ile betimleyelim:

"Şubat devriminin son resmi kalıntısı, Yürütme Komisyonu, olayların ağırlığı karşısında bir görüntü oyunu gibi yokolup gitti. Lamartine'in ışık saçan havaî fişekleri, Cavaignac'ın yangın füzeleri haline geldi. Biri ötekini sömüren uzlaşmaz karşıt iki sınıfın kardeşliğinin, Şubatta ilân edilen, büyük harflerle Paris'in alnına, her cezaevinin, her kışlanın duvarları üzerine yazılan bu kardeşliğin gerçek, aslına uygun, alelâde yalın ifadesi **içsavaştır,** en korkunç biçimiyle içsavaş, emek ile sermaye arasındaki savaş. Proletaryanın Paris'i yanar, kanar, ölüm hırıltıları saçarken, burjuvazinin Paris'i ışıl ışıl aydınlandığı zaman, 25 Haziran akşamı, bu kardeşlik, Paris'in bütün pencerelerinde alev alev tutuşuyordu. Kardeşlik, tam burjuvazinin çıkarı, proletaryanın çıkarı ile kardeş olduğu sürece sürdü. Halk için burjuvaziden sadaka dilenen, proletarya aslanını uyutmak gerektiği sürece uzun vaazlar vermelerine ve kendilerini yıpratmalarına izin verilen 1793'ün eski devrimci geleneğinin ukalâ gevezeleri sosyalist metodistler, yalnız taçlı başı istemeyip de eski burjuva düzenini olduğu gibi isteyen cumhuriyetçiler; rastlantının oyunuyla bir kabine değişikliği yerine bir hanedanın devrilmesiyle karşılaşan hanedan muhalefetinin adamları; uşak üniformalarından kurtulmak değil, onun kesimini değiştirmek isteyen lejitimistler, işte halkın Şubat devrimini birlikte yaptığı müttefikler bunlardı. Şubat devrimi, güzel bir devrim, herkesin sempatisini kazanan bir devrim oldu, çünkü, bu devrimde krallığa karşı patlak veren uzlaşmaz çelişkiler, henüz embriyon halinde uslu uslu yanyana uyuklamaktaydılar, çünkü, onun arka planını oluşturan toplumsal savaşım ancak hayal meyal belirimsiz bir varlık, ancak sözde, kelâmda bir varlık kazanabilmişti. Haziran devrimi **nefret edilesi**, iğrenç bir devrimdir, çünkü bu devrimde nesne, sözün yerini almıştır, çünkü cumhuriyet, kendisini koruyan ve gizleyen tacı alaşağı ederek canavarın başını bütün çıplaklığı ile ortaya koymuştur. **Düzen!** Guizot'nun savaş narası buydu. **Düzen!** diye bağırdı Sebastiani, Guizot'un bu küçük kopyası, Varşova Rus olduğu zaman, Fransız Ulusal Meclisinin ve cumhuriyetçi burjuvazinin kaba yankısı Cavaignac da **Düzen!** diye bağırıyor. Onun, proletaryanın gövdesini delik deşik eden makinelilerinin tarakkası da **Düzen!** diye gürlüyor. Fransız burjuvazisinin 1789'dan bu yana birçok devriminden hiç biri, **düzene** karşı bir suikast olmadı, çünkü bu devrimlerin herbiri sınıf egemenliğini, işçilerin köleliğini, **burjuva düzenini** olduğu gibi bırakıyordu, bu egemenliğin ve bu köleliğin siyasal biçimi ne kadar değişirse değişsin. Haziran bu düzene darbe indirdi. Vay haline Haziranın." (**Neue Rheinische Zeitung**, 29 Haziran 1848)

Vay haline Haziranın! diye ses verdi Avrupa'nın yankısı.

Paris proletaryasını Haziran ayaklanmasına **zorlayan** burjuvazi olmuştur. Onun mahkûmiyet kararı bundan ileri gelmektedir. Proletaryanın dile getirilmiş en yakın gereksinmeleri de değildi zor yoluyla burjuvaziyi devrime isteğine onu iten, henüz bu işi yapacak boyda değildi. Şimdiki zamanın, artık, cumhuriyetin, proletaryanın hayallerini gerçekleştirmeyi düşündüğü o eski zaman olmadığını **Moniteur** resmen ona öğretmek zorunda kaldı ve burjuva cumhuriyetinin **bağrında,** kendi durumunda en ufak bir iyileşmenin, bir ütopya olarak gerçekleştirmek istenir istenmez cinayete dönüşen bir ütopya olarak kaldığı gerçeğine onu yalnız yenilgi inandırabildi. Şubat devriminden ödün olarak koparmak istediği, biçim bakımından abartılmış, içerik olarak çocuksu, bu yüzden de burjuvaca olan hak istemlerinin yerini devrimci savaşımın gözüpek sloganı aldı: **Burjuvazinin devrilmesi! İşçi sınıfının diktatoryası!**

Proletarya, kendi mezarını beşiği yaptığı **burjuva cumhuriyetini**, saf biçimiyle, açık amacı sermayenin egemenliğini ve emeğin köleliğini sonsuzlaştırmak olan **devlet** olarak hemen ortaya çıkmaya zorladı. Gözleri hep yara bere içindeki, yatışmak bilmez ve yenilmez -onun varlığı, ötekinin kendi varlığının koşulu olduğundan yenilmez- düşmanının üzerine dikili burjuva egemenliği, bütün engellerden kurtulur kurtulmaz, hemen **burjuva terörizmine** dönüşmek zorunda idi. Bu kez proletarya geçici olarak sahneden uzaklaştırılıp burjuvazinin diktatörlüğü resmen tanınınca, durumları dayanılmaz bir hale geldiği ve burjuvaziye karşı muhalefetleri daha çetin olduğu ölçüde, burjuva

(Devamı s.6'da)

Proletaryanın burjuvaziyle ilk büyük hesaplaşması

1848 Haziran ayaklanması

KARL MARX

(...) Şubat devriminin, gerçekte, bir burjuva cumhuriyetinden başka bir şey olmadığını ve olamayacağını, öte yandan, Geçici Hükümetin, proletaryanın doğrudan baskısı altında, **toplumsal kurumlarla bezenmiş** bir cumhuriyet ilân etmek zorunda kaldığını, Paris proletaryasının, ancak **düşüncede ve hayalde** burjuva cumhuriyetinden daha ileri gidebileceğini, başka türlü gidemeyeceğini, proletaryanın gerçekten eyleme geçtiği yerde burjuva cumhuriyetinin hizmetinde hareket ettiğini; kendisine yapılan vaatlerin yeni cumhuriyet için katlanılmaz tehlikeler haline geldiklerini ve Geçici Hükümetin bütün varlığının, proletaryanın hak iddialarına karşı sürekli bir savaşıma indirgendiğini gördük.

Ulusal Mecliste, yargıç olarak Paris proletaryasının karşısına dikilen bütün Fransa idi. Ulusal Meclis, derhal, Şubat devriminin toplumsal hayalleri ile ilişiğini kesti ve açıkça **burjuva cumhuriyetini,** ve yalnızca burjuva cumhuriyetini ilan etti. Ulusal Meclis, hemen, kendi atadığı yürütme komisyonundan proletaryanın temsilcileri Louis Blanc ile Albert'i çıkardı, özel bir çalışma bakanlığı önerisini geri çevirdi, bakan Trelat'nın beyanatını bir alkış tufanı ile karşıladı: **"Artık sözkonusu olan, sadece, işi (emeği) eski koşullarına döndürmektir."**

Ama bütün bunlar yeterli değildi. Şubat Cumhuriyeti, işçiler tarafından, burjuvazinin pasif yardımı ile kazanılmıştı. Proleterler, kendilerini, haklı olarak Şubatın galipleri sayıyorlardı, ve yenenlerin büyüklenen aşırı iddialarını taşıyorlardı. Sokakta yenilmeleri gerekiyordu, burjuvazi **ile** değil de, burjuvaziye **karşı** savaştıkları anda bozguna uğradıklarını onlara göstermek gerekiyordu. Nasıl Şubat Cumhuriyeti, sosyalist ödünleri ile, proletaryanın burjuvaziyle birlikte krallığa karşı savaşmasını zorunlu kıldıysa, aynı biçimde, cumhuriyeti sosyalist ödünlerinden kurtarmak ve resmen iktidarı elinde bulunduran **burjuva cumhuriyetini** belirginleştirmek, ona önem ve saygınlık kazandırmak için ikinci bir savaş zorunlu olmuştu. Burjuvazinin, proletarya'nın hak istemlerini silah elde çürütmesi gerekiyordu. Ve işte, burjuva cumhuriyetinin gerçek doğum yeri **Şubat zaferi değil, Haziran yenilgisidir.**

Proletarya, 15 Mayısta, enerjik önderlerini burjuvazinin zindanlarına teslim etmekten başka bir sonuç elde edememeksizin, boşuna, devrimci etkinliğini yeniden kazanmaya kalkışarak **Ulusal Meclisi** kuşatmakla, kararı çabuklaştırdı. **Artık bu işe bir son vermek gerek!** haykırışı ile Ulusal Meclis, proletaryayı kesin bir kavgaya zorlama kararını, başıboş, olayların akışına bıraktı. Yürütme Komisyonu, sokak toplantılarını yasaklamak gibi birtakım kışkırtıcı kararlar çıkarttı. Kurucu Ulusal Meclis kürsüsünün tepesinden işçiler kışkırtıldı, onlara küfredildi, onlarla alay edildi. Ama, gördüğümüz gibi, **ulusal işlikler,** asıl saldırının hedef noktasını oluşturuyordu. Kurucu Ulusal Meclisin emir havasıyla ve parmağıyla Yürütme Komisyonuna gösterdiği hedef, bu ulusal işliklerdi, zaten Yürütme Komisyonu da kendi tasarısının Ulusal Meclisin bir emri haline geleceği anı bekliyordu.

Yürütme Komisyonu, ulusal işliklere girişi güçleştirmekle, gündelik ücret yerine parça başına ücret koymakla, Paris doğumlu olmayan işçileri, kendilerine toprak düzleme işleri yaptırma bahanesi ile Sologne'a sürmekle işe başladı. Bu toprak düzleme işleri, gerçekte, oradan tüm hayalleri kırılmış dönen işçilerin arkadaşlarına öğrettikleri gibi, işçilerin sürgün edilmelerini süsleyip püsledikleri bir söz tantanasından başka bir şey değildi. Sonunda, 21 Haziran günü, **Moniteur**'de, bütün bekâr işçilerin derhal ulusal işliklerden çıkarılmalarını ya da orduda hizmete alınmalarını emreden bir kararname yayınlandı.

İşçilerin artık başka çareleri yoktu: ya açlıktan ölmeleri ya da savaşa girişmeleri gerekiyordu. 22 Haziran günü, korkunç bir ayaklanma ile karşılık verdiler buna; bu ayaklanmada, modern toplumu ikiye bölen iki sınıf arasında ilk büyük çarpışma verildi. Bu, **burjuva** düzenin sürdürülmesi ya da ortadan kaldırılması uğruna savaşımdı. Cumhuriyeti gizleyen perde yırtılıyordu.

İşçilerin, başsız, ortak bir plandan, yardım kaynaklarından yoksun, çoğunluğuyla silahsız olarak, orduya, gezgin muhafıza, Paris ulusal muhafızına ve taşradan akın eden ulusal muhafıza, beş gün boyunca nasıl cesaretle ve eşsiz bir deha ile karşı durduklarını ve başarılarını önlediklerini hep biliyoruz.

(Devamı s.23'te)